SPEJDER JUL 1936

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORSIDEBILLEDET efter Akvarel af *Aage Gotved.*
NÆRVÆRENDE RAMME med Tilladelse af *The Scouter, Imperial Headquarter, London.*

JULEN:

DEN LYSE NAT. Af *Aage Falk Hansen* 1
BEBUDELSE (Lukas 1, 26—31) 2

ARTIKLER:

MIN GAMLE HAT. Af Verdensspejderchefen, *Lord Baden Powell of Gilwell.* Med Tegninger af Forfatteren 9
EN DRØM, DER BRAST —. Af den danske Opdagelsesrejsende *Henning Haslund-Christensen* 3
TRÆERNE OG DERES FUGLELIV VED VINTERTID. Af *Halfdan Lange.* Med tre Fotografier 5

FORTÆLLINGER:

RICARDO. Om en Hunds Trofasthed og Mod. Af *E. Waldo Long.* Illustreret af *Oscar Jørgensen* og *Morgan Stinemetz* 23
EN PROVSTEVISITATS. Af Simon Degns Liv og Levned. Af *Einar Spang.* Illustreret af *I. Mauritz-Hansen* 19
EN GUT MED KRUMMER I. Af *Carl Vestaberg.* Illustreret af *Oscar Jørgensen* 12

DIGTE:

JULESNE. Af *Svend Rehling.* Med Fotografier af *Kai de Cros Dich* 15
UNIUK. En Nordlands-Tragedie. Prosa-Digt af *Donald K. Stevens.* Illustreret af *Oscar Jørgensen* 16

HUMOR:

DA CHEFEN LAA I VINTERLEJR. Af »Peter Svupstiks Spejderskrøner«. Ved *Strix Bubo* 28
MIN NY SKRIVEMASKINE. Vers af *Sigurd Togeby* 29
ULVEUNGERNES MØDE MED SHERE KHAN. Helsides-Tegning af *Louis Moe* 30

FORSKELLIGT:

DEN DEJLIGSTE LYD, DU KENDER. Et Rundspørge 18
LEJRLIVETS SÆREGNE CHARME. En lille, oprigtig Historie. Ved *Haig* 14
FRITIDEN ER NETOP ØJEBLIKKET TIL AT TAGE SIG NOGET NYTTIGT FOR. Instruktion i Knobbinding, Tegning, Lege, Husflid m. m. 31

Redigeret af HOLGER MATHIASSEN.
Udgivet af KFUM-SPEJDERNE I DANMARK
og DET DANSKE SPEJDERKORPS.
1936

DEN LYSE NAT

Af Aage Falk Hansen

I DE LYSE NÆTTERS TID skrives disse Linjer. Der ligger et opalagtigt Skær henover Skovene. En enkelt Stjerne sidder som et dejligt Smykke fæstnet paa Sommernattens Himmel. Hvem kan sove en saadan Nat? Man gaar ude i Haven. Det er saa lyst, at man ser Træerne, Gaardene og Dyrene paa Marken som mørke Silhuetter. Fuglene vaagner nu og da op af deres korte Blund og smaakvidrer. Ogsaa de har vanskeligt ved at sove. Nogle Spejdere ligger for aaben Teltdør og ser ud i den lyse Nat —

I en skøn Afkrog af Verden aander alt Fred, og dog er det umuligt at glemme, at der ligger et Helved-Mørke over Dele af Verden — et Mørke, i hvilket alle onde Aander fejrer vilde Orgier og hidser Mennesker op til Krig og Brodermord. Det er mere end Menneskeværk; det er en Ondskabens Magt af overnaturlige Dimensioner, som har besat Mennesker og driver dem frem gennem Brand, Vildskab og Mord — deres egen Undergang i Møde.

Hvor kan et angstfyldt Menneskesind falde til Ro i en saadan Verden — end ikke i denne skønne Sommernat! Ingen ved dog, hvornaar Blodskvulpet naar dette Lands Kyster, som nu ligger og drømmer i de lyse Nætter . . . Tankerne flakker hvileløse om for at finde noget, der kan afgive et Holdepunkt i en Verden af ond Meningsløshed — — noget som midt i al Haabløsheden rummer et Haab . . . Da kommer der til de urolige Tanker en ældgammel, men evigung Fortælling om den lyseste af alle lyse Nætter — *den lyse Nat paa Bethlehems Mark, da det for første Gang blev Jul paa Jord.*

Der laa nogle Hyrder og holdt Nattevagt over deres Hjord. Gid det første Daggry dog snart vilde gøre Ende paa denne kolde, mørke Nat! De smaablundede, fo'r nu og da op med et lille Ryk, saa' udover Hjorden — der var intet foruroligende; saa blundede de videre, indtil de blev vækket af et Lysskær, der havde boret sig gennem deres Øjenlaag og presset dem op. Hvor kom det fra? — Ildebrand? — Nej, de kunde ikke lugte noget. — Lyset bredte sig og tog til i Styrke. *Nu* vidste de, hvorfra det kom. Det var, som havde usynlige Hænder draget Nattehimlen til Side som et Forhæng; og dér stod de maalløse af Forundring og saa Lysvæld bagved Lysvæld lige ind i Himlen.

De havde ofte hørt om Engle, men aldrig set nogen — og saa var de endt med at mene, at de ikke fandtes. Men nu stod der en Engel lys-levende lige foran dem, det var ikke til at tage fejl af; Hjertet hamrede i Livet paa dem — som paa en Fugleunge

mellem Menneskehænder. De var ellers ikke lette at forskrække; men dette her var mere, end deres Koldblodighed kunde staa for . . . Engelen maa have set Frygten brede sig over Hyrdernes Ansigter; thi det allerførste, den sagde til dem, var: »*Frygt ikke!*« Det kunde ikke nytte, at Engelen fortalte dem sin glædelige Nyhed, før Frygten var veget fra dem. Der staar ganske vist kun én Gang »frygt ikke« — men mon Engelen dog ikke har været nødsaget til at sige det baade to og tre Gange? Jeg tror det. Men tredje Gang kom saa Fortsættelsen — som den første Juleprædiken, der har lydt paa denne Jord: »— *thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket. Thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By. Og dette skal I have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe . .*«

Og en himmelsk Hærskares Mangfoldighed jublede nu den første Julesalme ud over Bethlehems Marker: »*Ære være Gud i det højeste og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!*«

Denne lyse Nats underfulde Oplevelse stod for bestandig mejslet i Hyrdernes Sind. De havde opfattet hvert Ord, hver Tone. Mange Gange gentog de Engelens Ord hver for sig og for hverandre. *Kristus er født!* — saa var da deres Folks aartusindgamle Drøm gaaet i Opfyldelse. Og nu vidste de, at bag om al Jordens Nød og Uretfærdighed, bag al djævlebesat Ondskab, dér er den usynlige, men virkelige Verden, som de i et uforglemmeligt Øjeblik havde stirret ind i — dérfra var Englene kommen med den første glade Julehilsen lige direkte fra Gud selv. Var det ikke, som havde de hørt det kærligste Hjerte, Guds eget Hjerte, banke dem i Møde hin lyse Nat.

Bebudelse

Englen Gabriel blev sendt af Gud til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef; og Jomfruens Navn var Maria.

Og Englen kom ind til hende og sagde: »Hil være dig, du benaadede! Herren er med dig, du velsignede blandt Kvinder!«

Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en Hilsen.

Og Englen sagde til hende: »Frygt ikke, Maria! — Du skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn: JESUS«.

Lukas 1,26–31.

Da Mørket atter sænkede sig over Bethlehems Marker, var Hyrderne paa Vej til Stalden i Bethlehems By. De lignede ikke de mange, der bliver hængende i en Diskussion om Jesus i Stedet for at gaa til Jesus selv. — Hvad blev saa deres Jule-Oplevelse, da de stod bøjet over det lille Barn i Krybben? Vi ved det ikke. Dog det ved vi, at de maa have oplevet noget, som har fyldt deres Hjerter til Randen med Glæde — en Glæde saa stor, saa dyb, saa rig — helt forskellig fra al den Glæde, de hidtil havde kendt; thi da de vendte tilbage til deres Hjord derude paa Marken, »*priste og lovede de Gud for alt, hvad de havde hørt og set.*«

Det er ofte hændt, naar en Fader har staaet ved en Barneseng og set paa sin lille sovende Dreng, at han pludselig blev opfyldt af et brændende Ønske om at blive rigtig god — velsagtens fordi han netop *her* følte, hvor langt han var fra at være det. Mon det ikke lader os ane, hvad Hyrderne følte, da de stod overfor Jesus-Barnet? I saa Fald har det været ved Krybben i Bethlehems Stald, at Engelens Ord: »Eder er i Dag en Frelser født!« — blev levende Virkelighed for dem. Stærkere end Længslen efter at se Romer-Aaget blive taget af deres Folks Skuldre var maaske i dette Øjeblik Længslen efter Guds Frelse fra deres Livs Synd.

De Mænd, som Gud skal kunne bruge til at raade Bod paa Verdens Nød, maa først have set Nøden i deres egne Hjerter. Verdens Frelser, Jesus Kristus maa være blevet *deres* Frelser.

Aage Falk Hansen.

En Drøm, der brast –

Af den danske Opdagelsesrejsende og Forfatter

Henning Haslund-Christensen

Der er ingen Tvivl om, at siden Knud Rasmussens Død er *Henning Haslund-Christensen* vor største Naturforsker og Opdagelsesrejsende. Lige siden han som ung Løjtnant i 1923 for første Gang kom til Østen som Medlem af *Dr. Carl Krebs*'s Ekspedition til det nordlige Mongoliet, har dette været hans eneste Interesse: at gaa paa Opdagelse i det mægtige Asien, der rummer flere Hemmeligheder og mere Mystik end nogen anden Verdensdel. I 1927 sluttede Haslund-Christensen sig til *Sven Hedins* Ekspeditioner og kom som Karavaneführer med paa den store Rejse gennem Centralasien og den vældige Gobi-Ørken (den største og kostbareste Ekspedition, Asien nogensinde har set), helt ind til *Torguternes* Land — et Folk, om hvis Eksistens man havde en svag Anelse, men næsten intet vidste. Og nu i 1936, mens disse Linier læses, er han igen i Kina for at forberede en ny Ekspedition, som han selv skal lede!

Om sine utrolige og livsfarlige Oplevelser paa disse begivenhedsrige Togter og om sit Ophold blandt ejendommelige og fremmede Folkeslag har Haslund-Christensen fortalt os i sine to statelige Bøger JABONAH og ZAJAGAN — og hvadenten han fører en Pen eller en Karavane, er det med overlegen Dygtighed. Disse to Bøger er som straalende Perler blandt vor Tids Rejseskildringer. Vi har Grund til at være stolte af vor djærve og kække Landsmand.

— — —

Men hvor mange af jer vidste, at Henning Haslund-Christensen er gammel Spejder? Da SPEJDERJUL bad ham om en Artikel, var han straks beredt. »*Naar jeg fortæller Dem*« — skrev han i et Brev — »*at jeg var Patruljefører for de 7 Drenge, der i 1910 grundlagde 2. Østerbro Trop i København, og at fire herlige Drengeaars Spejderliv har efterladt uforglemmelige Minder hos mig, vil De forstaa, at det er med den største Glæde, jeg sætter mig i Forbindelse med en ny Generation af dette store Verdensbroderskab.*«

Og her er saa, hvad han skrev til SPEJDERJUL's Læsere — nogle vemodige Minder fra de første Aar i *Bulgun Tal*, nogle Linier om en Drøm, der brast, men som alligevel bar rig Frugt i nogle Mænds Liv.

I disse Dage er det 13 Aar siden, den danske »*Dr. Krebs Ekspedition til Mongoliet*« efter 3 Maaneders Rejse til Lands og Vands naaede frem til *den store kinesiske Mur*. Det er 13 Aar siden, dens begejstrede Medlemmer klatrede op paa det pompøse Bygningsværks Krone for ivrigt at spejde ind over de endeløse Stepper, i hvis Midte de drømte om at skabe det Vildmarkshjem, der skulde blive Centrum for alt, hvad deres unge Kræfter og løsslupne Virkelyst formaaede at udrette.

Vore Planer var store og stolte:

I den store og uudnyttede mongolske Vildmark vilde vi paabegynde et Arbejde, der skulde skabe ubegrænsede Arbejdsmuligheder for Masser af Moderlandets arbejdsløse Overbefolkning.

Vi vilde skabe et nyt Danmark med Plads for dansk Ungdom. Vi var unge og uden Erfaring i det nye Liv, der ventede os.

I sneglende Tempo fulgte vi den med Værktøj og Landbrugsmaskiner tungt lastede Karavane gennem Ørkener og Stepper. I Løbet af fire Maaneders March mod Nordvest forvandlede Sommer sig til Vinter, hede Monsunvinde blev til bidende Snestorme, Temperaturen faldt fra + 30° til ÷ 40°, og vi hørte op med at tælle de mange Skeletter, vi passerede Dagen igennem.

Men Viljen til hurtigt at forvandle Ungdomsdrøm til Mandsresultat er en stærk Stimulans for Fysiken, og da vi efter mere end 2000 Kilometers Vandring naaede det fjerne Rejsemaal, havde vi ikke glemt de Løfter, vi havde givet hinanden ved Opbruddet fra Civilisationens sidste Forposter i *Kalgan*.

Maalet var en vidtstrakt Steppe, indrammet af skovklædte Bjerge. Steppen, som af Egnens Beboere kaldtes *Bulgun Tal* eller *Sobel Sletten*, var vild og fager og alt, hvad vi havde drømt om. Midt igennem Steppen fossede en vandrig Flod, kaldet *Iga*.

Den 13. November hejstes Dannebrog over Sobel Sletten. Grundbjælkerne lagdes til den danske Kolonis første Blokhus ved Floden, og vi døbte vort nye Hjem *Iga-Gaarden*.

I Løbet af fantastisk kort Tid voksede en præsentabel Landsby frem ved Floden, med statelige Bygninger baade for Menneskene og for de indfødte opkøbte Kreaturer, og Dagen igennem sang vore Økser i den frostklare Vinterluft.

Vi trængte stadig længere ind mellem Skovens Birke, Fyr, Cedre og Lærketræer paa Jagt efter Los, Ulv, Ræv og Sobel, og vi lærte at sove under aaben Himmel i fyrretyve Graders Kulde.

Den første Vinter levede vi af frosset Kød og Mælk, som vi købte af de Indfødte, samt det Vildt, vi kunde nedlægge, og da Sneen smeltede, havde vi levet af Kød

Fire af Ekspeditionens Mænd.
Fra venstre: Tage Birck, Dr. Carl Krebs, Ekspeditionens Leder, Kai Borgstrøm og Artiklens Forfatter Henning Haslund-Christensen (med Spejderbluse, Spejderhat, Halstørklæde — og Shagpibe).

og Mælk i et halvt Aar, og vi kastede os over Steppens vilde Løg.

I Marts og April galoperede vore Troikaer mod *Urga*, lastede med Jagtudbytte, og russiske Opkøbere sloges om vore Nordskoves ædle Pelsværk. Jeg mindes, at vi strøg de bløde Sobler til Afsked og fulgte dem i Tankerne paa den lange Fart mod Vesterlandene og de Kvinder, hvis Skønhed de snart skulde forhøje, men som vi selv aldrig skulde se. Men jeg mindes ogsaa den Tilfredshed, med hvilken vi lastede Troikaerne med den tiltuskede Pladethe, Tobak og tunge meksikanske Sølvdollars for at paabegynde Tilbagerejsen fra Urgas Bazarer til Hjemmet i Vildmarken.

Saa begyndte vore stærke Oksespand at trække Plovene, og store Arealer af jomfruelig Steppe forvandledes til sort Muld. Da de nye Marker var tilsaaede, byggedes store Vandhjul ved Floden, og medens dens Vand dirigeredes over vore Agre, og Sommersolen varmede, gik vi paa Laksefangst.

Det fra Sibirien hentede Korn og Grøntsager spirede frodigt, danske Trifoliumsfrø blev til saftige Sukkerroer. Rug, Hvede, Byg og Havre vajede for første Gang

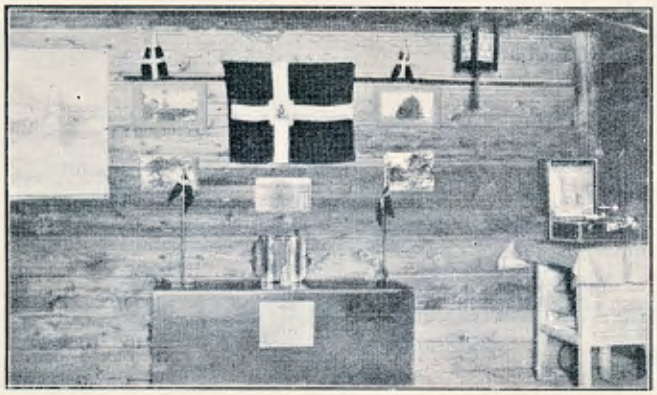

Dagligstuen paa Bulgun Tal.
Paa Væggen et stort Dannebrogsflag; paa »Skænken« to smaa Dannebrogsflag og en Harmonika; i Krogen tilhøjre en »Skabs«-Grammofon.

for Vinden i denne Del af Verden, og da vore danske Slaamaskiner om Efteraaret larmede over de kultiverede Arealer, høstede vi mange Fold, og vi kunde med Fortrøstning se den nye Vinter i Møde.

Halvtredie Aar efter Ankomsten til Sobelsletten blomstrede vort Værk, og vi frydede os over Udsigterne for Fremtiden. Vi var godt paa Vej mod vort Maal.

Ofte klatrede vi i dette Foraar op paa *Ulan Hat* (»Den røde Tind«), en Bjergtop, fra hvilken vi kunde lade Blikket glide hen over hele vort Værk og al vor Ejendom og lade Fantasien flyve paa dristige Vinger ind i Fremtiden.

Dernede fra vort Nybyggerhjems Skorstene dansede den blaa Røg gennem den bjergklare Aftenluft. Et Kæmpeskakbrædt i gule, grønne og sorte Farver markerede spirende Grøde og opdyrket Land, og udenfor laa de vidtstrakte Arealer af endnu vintergul Steppe med alle deres endnu uudnyttede Muligheder. Ved Floden plaskede vor Hesteflok, Køerne vraltede yvertunge over Steppen, og fra Faareflokken paa Bjergskraaningen hørtes allerede de sitrende Diskantlyde fra Aarets første Paaskelam.

Fra *Ulan Hats* Top saa vi Solen gaa ned i Saddelryggen paa det fjerne Pas, der førte til *Soyoternes* Land. Solens sidste Farver indsugedes af Landskabet under os, og mørke Skygger sneg sig hen imod os. Dagens sidste Straaler farvede Tinden i den Rødme, der gav den Navn. Man hørte Skovens usynlige Dyreverden røre paa sig, og saa blev alt mørkt og stille.

Saadan var en af mine sidste Aftener paa Sobelsletten. En fremmed Revolutionsbølge strejfede vor fredlyste Afkrog, og snart var vore Aars Arbejde forspildte, og vort Fremtidsmaal tilintetgjort. Jeg saa ikke det Aars Føl og Kalve fødes, og jeg oplevede aldrig at høste den Sommers Grøde.

Det fuldkommen meningsløse var hændt, at en europæisk Revolution fuldstændig forandrede Forholdene i en af Asiens menneskefattigste Afkroge.

Vi fem Kammerater, som gennem Aarene havde levet i harmonisk Broderskab, sammenbundne af fælles Vilje, Arbejde og Maal, spredtes nu for alle Vinde. Kun Dr. *Carl Krebs*, der var Idéens Fader og Ekspeditionens Leder, blev tilbage paa Iga-Gaarden.

To af Ekspeditionens Medlemmer, *Kai Borgstrøm* og *E. Isager*, vendte tilbage til Danmark. Vi andre tre — *Ove Krebs, Tage Birck* og jeg — blev Nomader hver i sin Verdensdel.

Dr. Krebs' Ekspedition til Mongoliet er blot et Minde nu, og ved at bedømme de opnaaede Resultater i Forhold til dens Maal kan man med fuldstændig Berettigelse betragte den som en kolossal Fiasko.

Dette til Trods har ingen af os Deltagere angret den Dag for 13 Aar siden, da vi brød op fra den hjemlige Strand mod en fremmed og ukendt Horisont, thi *vi har lært, at den Mand er ikke at beklage, som »falder i Selen«, kun den »der hørte Raabet, men aldrig efterkom dets Kalden!«*

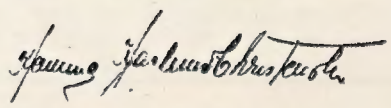

Lidt om Træerne og deres Fugleliv ved Vintertid

AF HALFDAN LANGE

Den danske *Bøgeskov* bliver jo lovprist i høje Toner af alle Mennesker — baade for sin Skønheds Skyld og for det myldrende Liv, der rører sig i den. Og det er ikke alene om Sommeren, at smaa og store Fugle færdes i dens grønne Haller; men ogsaa *ved Vintertid* kan man samle sig mange Erfaringer og Minder fra Fuglenes Liv, naar man spadserer rundt mellem de glatte, graa Stammer.

Spætten er saa ivrig en Tømmermand, at man undrer sig over, at dens Hoved kan holde til de stærke, hurtige Slag i det faste Ved. *Vintermusvaagen* fra Jemteland eller dens Slægtning *Musvaagen* her fra Danmark eller Skaane kan glide bort under Bøgegrenene og senere ses ude ved Skovbrynet flagrende med de brede Vinger som blafrende Sejl, naar den spejder efter Mus. *Spurvehøgen* kan glide tyst over Trætoppene, men bliver alligevel opdaget af Solsorten, som varsler med et dæmpet, men skærende *tsi-i*. *Solsorten, Musvitten* og *Bogfinken* er meget almindelige i Bøgeskoven. Der kan ogsaa være *Kvækere*, maaske i Tusindvis, hvis der er rigeligt med Bøgeolden. Vi maa ikke kalde disse Fugle for Bogfinker, selv om deres Udseende i Flugten er temmelig ens. Nej, Kvækerne findes kun her i Landet om Vinteren; de pipper deres Navn *kæ-æk*, ikke *fink*. De har hvid Farve mellem Ryggen og Halen og gul Farve paa Brystet. Hannen har brunt Hoved, dog saaledes, at den sorte Farve skimtes under de brune Fjerkanter. Man kan godt have Vanskeligheder med at studere deres Farver nøje, fordi alle disse Kvækere hopper rundt mellem Bøgebladene paa Skovbunden. De synker dybt ned i det brune Løv, og naar man nærmer sig, kan man næppe opdage dem paa Grund af Farveligheden, og saa flagrer de nærmeste pludselig op og faar hele Sværmen til at flyve bort med sorte og hvide Glimt.

Photo: H. og E. PITTMAN

Spætmejsen

er en lille, tætbygget, blaagraa Fyr, som er i Lære hos den rigtige Spætte. Den er en rigtig rask Tømrerlærling, der arbejder energisk, mens den klatrer rundt paa den furede Træstamme med Hovedet nedad, ganske uden Støtte af den korte Hale, men med den ene Fod drejet noget opad til Siden for at sikre sig sit Greb. Men ofte afbryder den Arbejdet for at løfte Hovedet frit ud i Luften og fløjte frejdigt — og dens glade Toner er nok værd at høre.

Naar nu Fuglene har samlet sig paa Bogen-Jagt, kan der være helt stille i de andre Dele af Skoven. Hvis *Ringduen* ikke er begyndt at kurre, (det sker i Begyndelsen af Februar), maa man opdage den brede Fugl med den store Hale ved Øjnenes Hjælp alene. Den troner alvorligt i de højeste Bøgegrene, eller ogsaa skynder den sig over Skoven. Den har saa meget Dun og Fjer paa Kroppen, og dens Bryst er saa bredt, at den ser ud til at have et meget lille Hoved. Fra Granskovene og Fyrreskovene i Mellemsverige er disse Ringduer kommet til det oldenrige og milde Danmark, mens vore egne fra i Sommer sikkert er rejst af Sted allerede i Oktober til Egeskovene i Spanien. Det er dernede, hvor Propperne gror! Thi Spanierne skræller Barken af Kork-Egene og snitter Propper og Kork deraf til den halve Verden.

Egeskoven er næsten saa sjælden, at man ikke kan regne med, at ret mange Drenge kommer paa Tur i den. Drengene i Stenalderen havde derimod ikke meget andet end Egeskove at tumle i. Og dengang fløj Ørnen op over de mægtige Træer, og Tranerne dansede om Foraaret paa Skovengen.

Spætmejsen er en god Fugl i Bøgeskoven, men den holder dog mest af Egetræer. Og hvis man vandrer i en Granskov og hører, at Spætmejsen fløjter et Sted inde til højre, saa kan man roligt vædde paa, at derinde staar der et Egetræ. Men man skal ikke love paa Forhaand, at man kan opdage Spætmejsen. Den pusler rundt i de store Barkrevner, opdager smaa Pupper og flytter Spindelvæv med sit stærke Næb for at se efter Edderkoppeæg. Men pludselig kan man høre, at den hamrer i en mør Gren. Det smelder, naar det lille blaa Hoved slynges indad, saa Splinterne ryger fra Mejselen. Den hakker og piller og fløjter hele Dagen.

Træløberen er derimod ganske stilfærdig, og den glider som en graa Mus opad Træstammerne. Hvis den ikke finder ret meget, saa bliver den ved i en Spiral højere og højere op.

Ved de *store*, gamle Egetræer skal man gaa særlig stille. Hvis *Natuglen* sidder og sover inde i den hule Stamme, saa er det saa flovt, hvis den tænker: »Hvor de dog snakker og støjer, de Drenge!« Og man *behøver* ikke at sige noget, mens man leder efter Uglens Gylp ved Egebullens Rod.

Alene at se et *Birketræ* er en stor Glæde. Det ranker sin hvide Stamme og svøber sig i et let Flor af hængende Grene, der til Sommer forsynes med lysegrønne Løvblade. Baade *Siskener* og *Graasiskener* arbejder som flittige Akrobater i Birketræets Rakler. De har begge en »kælen« Stemme: *dei-dei* og *tjitjiv*. Den mindste, *Siskenen*, er grøn og gul, men har en Del sorte Tegninger. *Graasiskenen* er en meget lysegraa, graaspættet Fugl, og den staar i al Beskedenhed paa Hovedet oppe i Birkegrenene, for at vi kan se den lille røde Kalot, der er dens Stolthed. Den har nok fortjent, at vi bruger Kikkerten godt for at se den lille Skønhedsplet. *Blaamejsen* er ogsaa glad for Birketræerne, og den trækker Musvitten med sig derhen. *Dompap* kommer der ogsaa, men den holder paa Værdigheden og husker paa sit Navn.

Som dystre og mørke Rum inde i den lyse Skov finder man altid Grupper af *Grantræer*. De ruger over den bare Jordbund med de ensartede Furer, som endnu minder os om Plantningstiden, da de smaa Træer blev sat i dybe Plovrender. Grantræernes Stammer er næsten ens i Farve og Tykkelse; visne Smaagrene strutter ud i Øjnene paa os hvert Øjeblik. Der hersker en egen Stemning i en Granskov, og til denne hører ogsaa en fin, museagtig Piben højt oppe i Grantoppene. De fleste ved, at det er *Fuglekongerne*, som lokker hinanden eller synger: »si-si si siii — si si si — si si sivit«. Saa lille som en Fyrrekogle — af Vægt endnu mindre — farer Fuglekongen fra den ene bøjelige Juletræskvist til den anden. Den er behersket og

Photo: P. WEBSTER

Skovskaden

er en uhyre vagtsom Fugl, men den er ogsaa meget nysgerrig, saa man kan nok faa dens blaa Vingespejl at se ved at holde Vagt ved Egetræerne. Af og til taber den en lille, straalende blaa Fjer fra sin Vinge, og man kan saamænd godt gaa en Vintertur i Skoven bare for at finde saadan en lille, blaa Fjer.

hurtig i sine smaa Sæt, den undersøger utallige Grenvinkler og Knopspor paa sin Vej, og den piller ogsaa overvintrende Edderkopper ud i stor Hast; Insektæg og Pupper bliver ogsaa dens Bytte. Det er langtfra, at den sætter sig roligt til Bordet for at holde Maaltid. Det er snarere i fuldt Løb, at den griber sine Mundfulde, omtrent som naar Børnene bider til Bolle Fastelavns Mandag. Der er udmærket Læ i Granskoven. Mange smaa Fugle skjuler sig under Grenene. *Sortmejsen, Blaamejsen, Graamejsen, Musvitten, Gærdesmutten, Rødhalsen* og *Fuglekongen*. Derfor er der ogsaa nogle Folk, som helst vil gaa i Granskoven om Vinteren. Og opdager man saa en *Gulspurv*, der sidder frit paa en Gren som en Guldstjerne paa et Juletræ og drysser fine Foraarstoner omkring sig, som om den spillede paa Guldstrenge — ja, saa har man jo faaet rigelig Belønning for Turen.

Hist og her hæver et *Asketræ* sin mægtige, lige Stamme og breder Kronen aabent og frit ud til alle Sider. Man kan sige, at Askegrenene mangler Kviste,

da de mindste Grene er tykke og afsluttes med tykke, sorte Knopper. Det er altsaa gode Grene at sidde paa for de Fugle, som vil sidde i Toppen af Træerne. I den friske, bygefyldte Vind opdager vi da ogsaa, at *Stæreflokken* har sat sig til Rette øverst i det høje Asketræ. Langtrukne Fløjt fra de sortglimtende Hanstære fortæller os, at det nok engang skal blive Foraar. Ja, Fuglene glæder sig saa meget, at de basker med Vingerne som smaa, langsomme Sprællemænd. De løfter deres Næb lige opad, og Halsfjerene spiller boblende fremad under Tonernes Væld. Andre i Flokken sidder vandret og strutter lidt klodset med deres korte Haler. En af dem vil have sin Nabos Siddeplads og jager baade den og nogle andre fredelige Fyre rundt til en lille Flyvetur under hæse *spet, spet*-Lyde.

Men en anden Dag er der kun nøgne Grene paa Asketræet, og dog lyder der et enkelt vemodigt Fløjt deroppefra. Det kan ikke være Stæren — men det faar os til at tænke paa Snelandskab med stille Luft. Og efter lang Spejden finder vi et rødt Glimt mellem Askegrenene, mere rosa og mere smukt end nogen Farve, vi kender — og dér er hele Fuglen! Det er *Dompappen.*

Rønnebær vokser paa smaa, velformede Træer. Den smukkeste Art har delte Blade og brede Klaser af højrøde Bær, og vi ved alle, at de er gode Fuglebær. *Stæren* tager Hovedparten i August og September, *Solsorterne* viger kun sjældent fra Træerne, saa længe de bærer noget, og *Bogfinkerne* spadserer rundt paa Jorden mellem de nedfaldne og masede Bær for at faa fat i Frøene. Bærrene er ogsaa eftertragtede af de bløde og prægtige *Silkehaler,* der maaske ligefrem spiser alle Bærbuskene rene for Bær »bagved sig«, naar de i stort Antal drager gennem hele Midteuropa. Det sker imidlertid kun i enkelte Aar; men dem maa vi ogsaa huske, fordi Silkehalerne med Toppe paa Issen, med Lakpletter paa Vingerne og med hvide og gule Striber baade paa Halen og Vingerne over de brungraa Farver, er fornemme og ædle Vintergæster.

I saadanne Silkehale-Vintre kan vi ogsaa opdage disse Fugle i *Rosenbuskene.* De æder (med en vis Møje) Hyben af Roserne, og det kan saamænd godt være Rosenbuske lige foran Vinduerne i en Villahave. Ellers er den sikreste Gæst mellem Hyben en mindre Fugl, som i Farten ligner Graaspurven en Del, men i Virkeligheden er straalende gul paa Vingekanterne og ved Haleroden, ellers helt grøn. Det er Grønirisken, *Svensken.* Og det er maaske nok i det ydre en tyk, grov Fugl med et tykt Næb; men dens Bevægelser er bløde, og den kan meget behændigt hente Hybenkærnerne op af Hybenkrukkerne. Mellem de røde Frugter har vi da guldglimtende, vilde Fugle, og vi hører bløde Fløjtetriller, som om det var svage Toner fra en gammeldags Vægterpibe.

Hasselbusken staar ofte saa ubemærket i Skovbrynet, eller den er plantet til en hel Nøddegang i Udkanten af en stor Have. Hvis der sidder en ræverød Fugl med Haar paa og tilegner sig de haarde Hasselnødder, saa er det et Egern!

Spætter, Spætmejser, Nøddekriger og *Musvitter* kan ogsaa afhente de smaa, gode Frugter. Men inde i den nøgne Busk, tæt ved Jorden, sidder saa ofte den troskyldige *Rødhals.* Med store Øjne tænker den over Livet, og med bløde Fløjtetoner beklager den sig over alt ondt i Verden. Paa milde Vinterdage hører man dens milde Toner. Da skal vi liste os hen og se, hvor dens røde Bryst bevæges af Sangen og af dens Hjertesorg. Tarveligt med grøngraa Farver er den klædt, og ydmygt holder den sig ved Jorden mellem Hasselbuskenes mosgrønne Knuder.

I Hegn og Hække finder man jo altid *Tjørnebuske.* Ikke mindre end tre Slags Drosler holder taknemlige til i Tjørnene for Bærrenes Skyld. *Vindroslerne* i Smaaflokke slaar sig hastigt ned, naar de er paa Trækrejse fra Sverige. De er forsigtige Fugle. Men hvis det ogsaa er forsigtige Folk, som er ude paa Tur, saa kan de nok opdage den vinrøde Farve paa deres Kropsider og den lyse Stribe, som tegner sig over Øjet. De uforsigtige Folk derimod maa nøjes med at høre en stille Piben fra de flygtende Vindrosler: *tsi—i, tsi—i.*

Sjaggerne er større Fugle, nærmest som Solsorter, og derfor endnu forsigtigere. Deres Skrig er lidt pludrende: *tjak, tjak, tjak,* og deres Vinger er hvidlige paa Undersiden i Flugten. Ellers ser man en kastaniebrun Farve paa Ryggen og en askegraa Farve paa Hovedet og Nakken. *Solsorten* er den tredie Drossel i Tjørnene. Den har maaske boet der hele Sommeren og haft sin Rede i befæstet Sikkerhed i Tjørnegrenene.

Photo: P. K. PEDERSEN

Her er et rigtigt Spætteværksted ved Foden af et Fyrretræ. Spætten har hentet de fine, smaa Frø ud af Fyrrekoglerne. Den kan godt holde sine nøjsomme Maaltider paa samme Plet igennem flere Uger.

Tjørnebærrene er indvendigt bygget omtrent som Kirsebær, og derfor kommer den brede Finkefugl, som man kalder *Kærnebideren* eller Kirsebærfuglen ofte i Tjørnene. Den knækker de haarde Sten i begge Slags Frugter, men Kødet kaster den paa Jorden. Den synes maaske, at den saa har gjort Kirsebærejeren en Tjeneste. Han gaar jo dog alligevel dernede paa Jorden og spiser Kødet, men spytter Stenene ud!

Men ude paa fri Mark kan man finde Tjørne, hele fritstaaende Tjørne*træer*, der ligner ubevægelige Vagtposter. Og ved Vintertid sker det, at en meget levende og vagtsom Fugl sætter sig paa en Tjørn. Den hedder *Stor Tornskade* og er Gæst fra koldere Lande. Dens Bytte er mest Mus, ogsaa gerne Insekter og Kryb. Men den er ellers ikke større end en Solsort, i Kroppen meget mindre. Den maa tage sig godt sammen, naar den har udspejdet en Mus fra sin Tjørnetop og skal styrte sig ned over saa kraftigt et Pattedyr. Den ser ud, som om den altid rynkede Øjenbrynene af bare Mod. Den har en sort Stribe gennem Øjet og et kroget, sort Næb. Vinger og Hale er sorte med hvide Pletter. Saadan en statelig Fugl finder man kun i den enlige Tjørn i Vintermaanederne. Men ved Sommertid kan man træffe dens Slægtning, den lille *rødryggede Tornskade* paa den samme Vagtpost.

Hvad er en *Lærk?* Det er ikke en Fugl, men derimod et Naaletræ, der er indført fra Sydeuropa. Om Vinteren har Lærken kastet Naalene, men man ser let, at det er et Naaletræ, fordi alle Kvistene er ru og smaaknudrede; desuden plejer de at bære smaa Kogler; og hele Stammens Bark er furet og flosset af smaa Flager, som er rødbrune indvendig. Til Foraaret bliver Lærketræet yndefuldt klædt paa med lysegrønne Naale i smaa Knipper og med røde Koglebegyndelser. Men om Vinteren kan vi maaske faa Øje paa *Spætten,* den hugger Huller i Barken, fordi den ofte kan finde Larverne af en lille, sort Træbuk under de mere svagelige Træers Bark. Eller vi lytter efter, om *Korsnæbene* har fundet de smaa Kogler og flygter bort, naar vi nærmer os. Det er Korsnæbenes Flyveskrig, der faar os til at se op. Der lyder energiske Lyde imellem dem: *klyt — klyt — klyt — —.* Hvis den lille Flok tager sig en mindre Rundtur, venter vi blot stille paa at se den slaa sig ned igen. Og naar de er kommet nær til os, kan vi se deres Næb. Det er omformet, saa det danner et Kryds eller Kors i Spidsen. Undernæbbet peger opad og Overnæbbet nedad, frit forbi hinanden. Det ser ud nøjagtigt, som om Fuglen havde faaet ødelagt et ellers godt og normalt Fuglenæb ved at gribe fat i en Møtrik og forsøge paa at trække den ud af en Bjælke med en omvridende Bevægelse. — En gammel Legende fører da ogsaa Tanken hen paa Frelseren og hans Lidelse paa Korset og fortæller, at alle Fuglene havde forsamlet sig paa Golgatha i den mørkeste Time i Menneskehedens Historie. Kun Skaden lo ved at se Korset. De andre Fugle derimod forsøgte at lindre deres Mesters Lidelser saa godt, de formaaede, og Korsnæbene forsøgte at trække en Nagle ud af Jesu ene Haand, hvorved den fik sin ejendommelige Næbform.

Sensation i Pindsvine-Familien.

»Ih, du milde — hun er blevet permanent krøllet!«

Der var meget endnu at fortælle om Vinterens Fugleliv i Træer og Buske — men find et Par solide Støvler frem, klæd dig varmt paa, og gaa selv ud paa Opdagelse i Skov og Mark for at studere det interessante Liv, der rører sig i Træerne — det lønner sig kongeligt.

For vi maa ikke glemme Sandheden i Povl Martin Møllers Vers:

Aldrig af Bøger og malede Blade
kan du begribe den store Natur.
Fuglen maa høres i Skov, under Blade,
mat er dens Sang, naar den sættes i Bur.
Fuglenes Vrimmel,
Blomsternes Stimmel
den maa du se, hvor den sattes af Gud.
Stjernernes Gang paa den natlige Himmel
tager sig slet paa Papirerne ud.

Halfdan Lange.

Den rigtig inderlige Oplevelse af Naturen faar man kun ved at fordybe sig i den paa alle Aarstider.

Knud Hee Andersen.

Min gamle Hat!

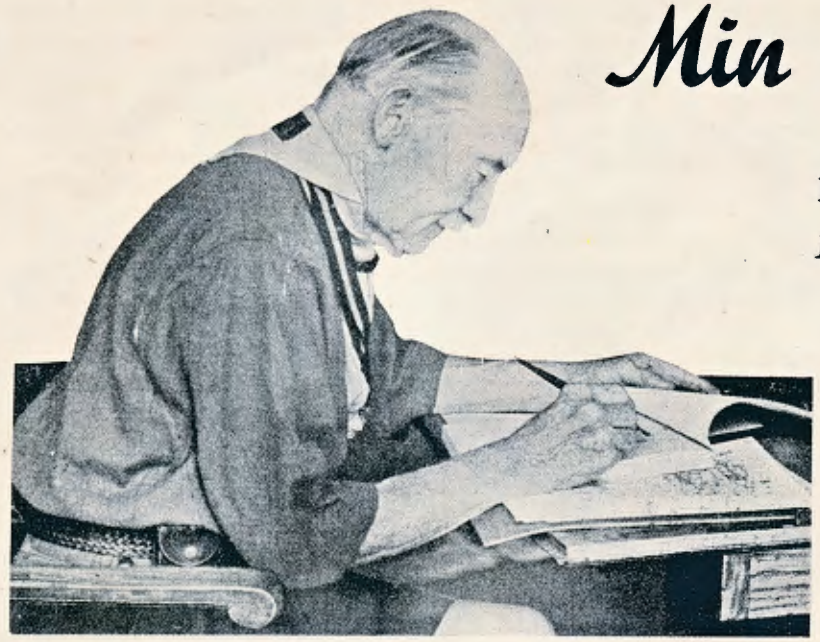

Fortalt og illustreret af

Lord Baden Powell af Gilwell

Verdensspejderchefen fylder 80 Aar — firsindstyve Aar — den 22. Februar 1937.

Her fortæller han et Par Oplevelser fra sin Ungdom og slutter med en gammel Mands Hilsen til Ungdommen — til Fremtidens Mænd.

En gammel, snavset Cowboyhat hænger paa sin Knag. Farven er nærmest ubestemmelig, beskidt er den, — og den har et flosset Hul gennem Pulden.

Egentlig var Skarnkassen et mere passende Sted for den, men den har nu oplevet en hel Del sammen med mig — den gamle Hat.

Hullet i den har f. Eks. sin egen Historie. En Kugle affyret paa nært Hold rev den af Hovedet paa mig engang, da jeg.... men det er nu en anden Historie.

I Øjeblikket minder den mig om min første Løve og tilfældigvis ogsaa om min første Flodhest.

Jeg har ikke noget imod at indrømme, at jeg har en vis Svaghed for Flodheste. Hvis jeg skulde vælge mig et Yndlingsdyr, saa tror jeg, det blev en Flodhest, selv om den ikke virker umiddelbart indbydende til at lade sig kærtegne.

Selvfølgelig er den ikke, hvad man vil kalde smuk, men en Ting er den, — den er lidt ualmindelig, for ikke at sige sjælden. Gaa ud i Zoologisk Have og kig paa ham. Jeg kan staa der i Timevis, saadan holder jeg af ham.

Medens vi taler om Zoologisk Have, — saa hændte det engang, at en Flodhest rev sig løs. Det var tidligt om Morgenen, før der kom Besøgende i Haven. Dyrepasserne var slemt i Knibe med, hvordan de skulde faa ham tilbage i sin Indhegning. De prøvede at friste ham med Mængder af duftende Hø; han aad nok Høet, men vandrede videre i Friheden.

Da fik Direktøren en glimrende Ide. Han kom i Tanker om, at Obash, det var Dyrets Navn, var særlig ondsindet mod en af Dyrepasserne, der hed Scott, og altid rendte efter ham, naar den fik Øje paa ham.

Direktøren sendte Bud efter Scott, stak ham en stor Pengeseddel i Haanden og sagde: »Gaa nu hen og vis Dem for Obash; naar han farer efter Dem, stikker De i Løb, alt hvad Remmer og Tøj kan holde hen mod hans Indhegning, ind i den og springer over den paa den modsatte Side.«

Scott som var en god Sportsmand, gik uden at betænke sig hen mod Flodhesten og raabte til den: »Hov, Obash! Dit grimme Asen!«

Obash kiggede overrasket op fra sit Maaltid. Da den saa, hvem det var, lod den Hø være Hø, drejede rundt og for efter Scott i en vældig Fart.

Scott spildte ikke et Sekund, men brugte Benene det bedste, han havde lært, ind i Indhegningen med gamle Obash i Hælene paa sig. Det lykkedes ham at naa Jernstængerne paa den modsatte Side og klatre op ad dem netop i rette Tid til at undgaa at blive mast af det store Dyr, som nu atter blev lukket sikkert inde i sin Indhegning.

Selvfølgelig er den ikke nogen Skønhed.

Engang, da jeg var nede i Østafrika, hørte jeg om en særlig gnaven Flodhest ligesom Obash; den boede i en Sø tæt ved min Lejrplads. Jeg tog af Sted for at besøge den og prøve at faa den i Land.

En Flodhest, siger man, er ligesom en Tyr særlig begejstret for den røde Farve.

Jeg hængte derfor et stort, rødt Flag op i det eneste Træ, der fandtes ved Bredden, og satte mig under det og ventede paa, at den gamle Fyr skulde fare paa det.

Men enten har Folk gjort ham værre, end han var, eller ogsaa har han været nærsynet. I hvert Fald tilbragte jeg

Scott brugte Benene alt, hvad han kunde.

hele Aftenen i forgæves Venten og maatte drage videre uden at faa ham død eller levende.

Da jeg ikke kan faa tilfredsstillet min Lyst til at have en Flodhest som mit Yndlingsdyr her i mit Hjem i England, maa jeg stille mig tilfreds med Hovedskallen af en. Den er ganske fornøjelig at have, og da mine Børn var smaa, var de ellevilde af Glæde over den, — de brugte den nemlig som Gyngehest. Hvordan jeg fik den Hovedskal?

Det gik saadan til: Vi var to Venner, som havde slaaet Lejr tæt ved en afrikansk Sø, hvor der var en Mængde Flodheste. De Indfødte i Omegnen var Hungersnøden nær og ønskede mest af alt Kød. Men Flodhestene var meget snu. De viste sig ikke over Vandet, naar vi var i Nærheden, saa det var meget vanskeligt at komme dem paa Skud. En Dag tog vi saa hen til en fjernere Bred for at udspejde dem.

Flodheste kan blive længe under Vandet, men af og til maa de op for at aande, men saa er de meget forsigtige kun at stikke Næseborene over Overfladen. Man ser et lille Springvand, og væk er de igen. Alt hvad man ser af dem er kun seks smaa, sorte Prikker, to Næsebor, Øjne og Øren — og kun i tre Sekunder.

Men de kommer stadig op paa samme Sted, saa man skal bare holde Riflen parat og sigte godt; i samme Øjeblik Øjnene viser sig, fyrer man, inden Dyret dykker ned igen.

Vi to Venner indgik et Væddemaal om, hvem der kunde ramme en stor Flodhest, som viste sig lige ud for, hvor vi laa. Jeg lagde mig paa Ryggen for at faa et roligere Sigte og holdt Riffelløbet omhyggeligt mod den gamles Øje, naar han viste sig. Medens han var nede, pegede Riflen stadig mod samme Plet. Da han atter kom op, var jeg klar og trykkede af.

Kæmpen kastede sig halvt op over Vandet med et mægtigt Snøft og dumpede saa ned igen i en Straale af Vand og Skum, og vi saa ham ikke mere.

En anden viste sig ikke langt borte, og min Ven kom ham paa Skud, saa han ogsaa hoppede.

Naar en Flodhest er dræbt, synker den til Bunds, men en fire, fem Timer senere flyder den op paa Grund af de Luftarter, der danner sig i dens Indre.

Vore Indfødte holdt derfor skarpt Udkig efter de to nedlagte Flodheste, og ud paa Aftenen kom da ogsaa en Løber til Lejren og fortalte ivrigt, at en af dem flød.

Vi skyndte os ned for at undersøge den. Der laa den paa den ene Side, et stort, fedt Uhyre, strandet mellem Sivene. Vi kunde ikke finde, hvor den var ramt, før vi aabnede dens ene Øjenlaag. Kuglen havde ramt Plet og var gaaet ind i Hjernen.

Selvfølgelig gjorde vi begge Krav paa Dyret. Jeg havde skudt med en Militærriffel, medens min Ven havde brugt en »Expres«. Da vi gravede Kuglen ud, bar den en bred Pil; det var Militærmærket. Flodhesten var altsaa min!

I skulde have set de Indfødte, og hvad de gjorde ved Flodhesten. Først skar de et firkantet Hul i dens Side, netop saa stort at en Mand kunde komme igennem. Han steg ned i Flodhesten med en Kniv og skar alle Slags Lækkerier ud, Stykker af Leveren, Hjertet o. s. v., som han gav videre til sine Kammerater.

Af alle frygtelige Syn, man kan tænke sig, var denne grinende Neger, bogstavelig dækket af Blod, vel nok det værste.

Vi befandt os i et temmelig svagt befolket Stykke Land med tilsyneladende kun meget faa Beboere. Men da Mørket faldt paa, var der samlet næsten hundrede Indfødte om Flodhesten. For dem var en Luns raat Kød lige saa stor en Nydelse og Glæde som Gaasen er for dig Juleaften.

Den Nat var vor Lejr Skuepladsen for et mægtigt Gilde. Hver Mand tændte sit eget Baal og efter at have spiddet store Kødlunser paa Assegai'erne, anbragte de dem om Baalet. Saa satte de sig ned og begyndte højtideligt Arbejdet med at æde sig gennem hele Bunken. Kødet naaede ikke at blive stegt; de aad det simpelthen raat eller halvstegt. Hele Natten kunde vi, naar vi vaagnede, høre Folkene tygge paa deres Festmaaltid.

Klokken henimod fire om Morgenen, da vi sov fredeligt, og Lejrbaalene var ved at brænde ned, og selv de mest sultne af vore Folk døsede hen, vækkede en af Hundene mig ved stadig at knurre og vise sig urolig. Forstyrrelsen blev større, da en Ged sendte en høj, advarende Brægen ud i Natten. I samme Øjeblik lød det som et Vindsus, en Bragen og en forvirret Trampen af flyvende Hove. Vore fire Okser rendte ud fra deres Indhegning og styrtede bort i Krattet, som omgav os.

I næste Sekund var alle vaagne, og alt i vildeste Oprør. Jeg for ud af mit Telt med et Vildsvinespyd i Haanden og fandt mine Folk usædvanlig ophidsede, men alle sagde de det samme Ord: *P'gonyama* (Løver).

Det viste sig, at en omstrejfende Bande Løver havde overfaldet vor Lejr tiltrukket af Lugten af den stegte Flodhest, vort Kvæg og Ponier, — en Pony er det samme for en Løve, som ægte Skildpaddesuppe for en Levemand. Kvæget havde slaaet sig løs og var blevet forfulgt af sine Angri-

Flodhest til Frokost.

bere. Medens vi stod og snakkede om Sagerne, lød der et højt Smertensbrøl fra Krattet ikke langt borte. Det fortalte os om den Skæbne, der var overgaaet en af vore stakkels Okser.

Saa snart det begyndte at blive lyst, fulgte vi efter dem og stødte snart paa dem. Der stod en gammel Løve og holdt Frokost paa en af de dræbte Okser, medens et Selskab paa fire, unge Løver sad i Nærheden og ventede paa, at den gamle Løve skulde blive færdig, saa de kunde komme til.

Men deres Planer blev forstyrrede ved vor Tilsynekomst, og de stak allesammen af saa hurtigt, de kunde. Den store Løve forfulgte vi ved Hjælp af dens Spor i Sandet.

Vi sporede den i flere Timer og prøvede at fange den, men stadig undslap den ved at faa Færten af os, før vi fik Øje paa den. Men da den endelig skulde over et aabent Stykke i Skoven, saa vi den dukke ind i et tæt Krat af tornet Buskads, hvor den skjulte sig.

Vi indesluttede hurtigt Krattet, parate til at skyde, hvor den saa kom ud af det. Men den viste sig slet ikke. Saa blev der lagt en Plan efter Forslag af vor dygtigste Sporjæger, der var en gammel Zulukriger. Efter den Plan var vi sikre paa at faa fat paa Løven.

Buskadset bestod af en Slags Tornblad, som ogsaa kendes herhjemme; det var meget tæt og uigennemtrængeligt foroven, men forskellige Gange førte gennem det nede ved Jorden.

Planen gik saa ud paa, at jeg skulde krybe ind i en af disse Gange paa alle fire med min Riffel; en Zulu vilde følge efter tæt bagved mig. Saa snart jeg fik Øje paa Løven skulde jeg skyde paa den og saa lægge mig fladt ned. Zuluen vilde derefter lægge sit store Skjold over os begge to, og naar Løven angreb, vilde han stikke den i Maven med sin Assegai.

Jeg syntes, det var en storartet Plan, naar bare jeg ikke skulde have spillet en Rolle i den! Jeg holdt ikke af at tænke paa det store Vilddyr, som krøb sammen derinde. Haarene rejste sig næsten paa Hovedet ved Tanken om det. Men da jeg var en lille Dreng, havde jeg faaet lært Ulveloven, som sagde, at jeg maatte ikke give efter for mine egne Følelser eller Ønsker, og det har jeg altid prøvet at handle efter.

Men i det Øjeblik følte jeg mig vældig fristet til at bryde Loven og give efter for min Angst. Men jeg er glad ved at kunne sige, at jeg betvang min Angst og krøb ind i en af Gangene i Buskadset. Efterhaanden som jeg kom længere frem, tror jeg nok, mit Haar strittede som Børster, ligetil jeg kom til en Drejning i Gangen og saa foran mig — Dagslyset i den anden Ende af Krattet! Saa vendte mit Mod tilbage. Løven var der slet ikke, og jeg krøb ud i det fri igen og følte mig som en vældig modig Fyr.

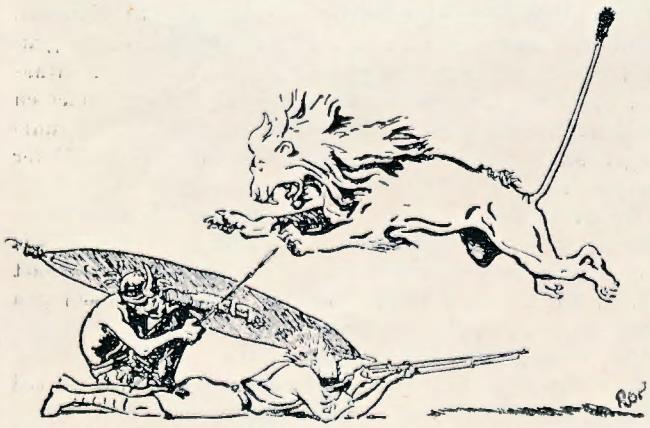

En ganske ligefrem Maade at dræbe en Løve paa.

Løven var lusket bort, uden at vi havde set det.

I ser altsaa, at en Løve er heller ikke altid saa modig, som man faar fortalt det. Men paa den anden Side har jeg engang truffet en, som slet ikke var saa rar, da den opdagede mig, og — — men for at gøre en lang Historie kort, saa lever jeg da stadig, medens dens udstoppede Hoved og Skind pynter min Stue.

Men den sølle, gamle Hat, som hænger paa Knagen over den, kan nu ikke vække saadanne Minder hos andre end mig.

*

Og naar man som jeg er paa Vej til de firsindstyve Aar og har naaet det Sted i Livet, hvor man betænker sig to Gange, før man beslutter, om det nu ogsaa er værd at købe en ny Frakke, saa maa man ogsaa have Lov at se tilbage ad den Vej, man har tilbagelagt.

Jeg har haft den Lykke at leve to forskellige Liv — et som Soldat og Pebersvend, og et andet som Fredsven og Familiefar. Begge har været fyldt af Spejdersport, og begge har været usigeligt lykkelige.

Naar jeg ser tilbage over det Spand af Aar, jeg har levet, er der særlig to lysende Minder, som straks springer mig i Tankerne:

I Liv Nummer eet de anstrengende Dage blandt gode Kammerater paa Matabelelandets solstegte Sletter og i Liv Nummer to en lille varm Haand, som trækker mig ned til sig, til to smaa Arme kan naa mig om Halsen, medens hun efter et lille blødt Kys hvisker: »Bare en lille God-Nat-Historie til, lille Far.«

Jeg skriver dette i min Have hen under Aften en vidunderlig Sensommerdag, hvor det gyldne Skær fra Solnedgangen kaster en ny Farvetone af Lys og Skygge over Skoven, som ligger udstrakt foran mig, og et violet Strøg over de fjerne Højder, hvor jeg nylig har vandret.

Luften er fyldt med Duften af Roser. En Raage kalder paa sin Mage oppe fra Elmetræerne. En Bi summer dovent af Sted paa Vej hjem til Kuben. Alt aander Fred her i Tusmørket, før Natten falder paa.

Ved Siden af mig sidder hun, der har delt nogle af Aarenes Besvær og Glæder sammen med mig. Det er godt at dase, naar man er halvtræt af ærligt udført Arbejde og saa se tilbage og føle, at naar ens Dag nu snart er til Ende, saa har den, trods ens Begrænsninger, ikke være drevet bort, men at man har nydt den i fulde Drag, og at man er lykkelig, fordi man har faa Ønsker og endnu færre Beklagelser.

Fra et af de øverste Vinduer lyder der munter Passiar fra Børnene, som er ved at gaa i Seng.

I Morgen er det *deres* Dag.

Maa den blot blive lige saa lykkelig som min har været. Gud velsigne dem!

For mig — vil det snart være Sengetid. Derfor:

God Nat.

En Gut med Krummer i

AF CARL VESTABERG

For omtrent et Hundrede Aar siden boede der i Bunesvigen højt oppe i det nordlige Norge en graahaaret, gammel Kone sammen med sin Dattersøn *Herman* — Lille-Herman blev han som Regel kaldt, fordi hans Far ogsaa havde heddet Herman.

Begge Lille-Hermans Forældre var døde nu — Moderen endda allerede inden Lille-Herman kunde gaa alene.

Nogle Aar senere var Faderen omkommet ved et Ulykkestilfælde i Skoven. Man fandt ham død og frygtelig tilredt under et kæmpestort Fyrretræ, som han havde fældet for at lave Stave deraf.

Det var nemlig hans Haandværk; han havde været Bødker.

Skønt Lille-Herman endnu ikke var konfirmeret, havde han dog lagt sig efter Faderens Haandværk. Han havde ofte puslet rundt ved Høvlebænken, naar Faderen ved Hjælp af Økse og Høvl fremtryllede de fineste Karstave. Han havde ofte faaet Lov til at give en Haandsrækning med, ja, den sidste Tid, mens Faderen levede, havde Lille-Herman endda været til stor Hjælp, naar de store Kar blev samlede og Gjordene skulde spændes om.

Og nu var han blevet saa rask en Karl, at han ganske paa egen Haand lavede Øsere og Tønder og Kar, som Folk bestilte hos ham. Ofte gik han ogsaa rundt i Bygden og falbød sine Varer, og han tjente slet ikke saa faa Skillinger derved.

Lille-Herman var en god Støtte for den gamle, udslidte Kone i Bunesvigen. Alt udendørs Arbejde klarede han helt alene; og de Penge der var nødvendige, skaffede han som Regel til Huse. Nu hørte man aldrig mere den gamle Morlil bede om Kredit hos de Handlende. Den unge forældreløse Gut lod i det hele taget til at være af den rette Støbning — *der var Krummer i ham!* — — —

Saa er det Lillejuleaften, og Lille-Herman er netop blevet færdig med sit første virkelig store Stykke Arbejde — et stort Kar, som er halvanden Meter i Diameter, og som han skal fragte over Storsøen til Helgedagsrud allerede nu i Aften. I Morgen skal Folkene derovre nemlig pjaske og bade sig i det.

Himlen er begyndt at blive overtrukket nu henimod Aften. Der blæser en kold Nordenvind, og det suser saa fælt i Trætoppene. Den gamle Morlil henter Stortrøje og Halstørklæde frem fra Klædeskabet og hjælper Lille-Herman med at trille Karret ud til Kælken.

Saa surrer han Karret fast paa Kælken, saa det ligger solidt og godt, lægger Træktovet over Skulderen og drager afsted.

»Bliv nu ikke for længe borte, og kom ikke alt for sent hjem,« hører han sin Bedstemoder raabe efter sig.

»Nej!« skriger han tilbage gennem den hvinende Blæst.

Let og uden Besvær glider Slædens Meder hen over den haarde, blanke Is. De sidste Dage har Norden- og Østenvinden nemlig fejet Storsøen helt ren for Sne. Kun hist og her ligger der smaa Snedriver — det ser ud, som en Buket hvide Roser er blevet spredt over Isen — men dem gaar Lille-Herman udenom, for han ved, at Kælken er betydelig vanskeligere at trække dér.

Da han er omtrent midtvejs ude paa Søen, begynder det at skumre stærkt, og snart er det helt mørkt. Lille-Herman kan se, at Træerne og Husene inde paa Bredden bliver mere og mere utydelige; det er ligesom Omridsene døser langsomt hen og tilsidst sover ind. Hist og her tændes der Lys i et Vindue — det ser ud, som mange Troldøjne stirrer frem af Mørket.

Pludselig bliver det et forrygende Snevejr. Snefnuggene pisker mod den venstre Kind og svider slemt i Huden. Lille-Herman maa trække Bæverskindshuen helt ned paa Siden af Hovedet for at skaane Kinden lidt mod den piskende Sne.

Det Uvejr maa vel snart være forbi igen? Men netop saadan er Storsøen — den faar saa ofte de ejendommeligste Indfald.

Et gammelt Sagn fortæller forresten om et stort Brudefølge, der engang var paa Vej over Isen — et Brudefølge, som først naaede frem til Kirken et halvt Aar senere!

Baade Mænd og Kvinder sad i Kanerne i Pelse og pakket ind i Bjørneskindstæpper. De broddede Hestehove slog Gnister mod den blanke Is, og Bjælderne klang over Søen.

Da kom en voldsom Hvirvelvind duvende hen imod dem, og den steg efterhaanden til en dundrende Larm. Hvirvelvinden snurrede rundt med Kanerne, som var det en Karussel. Hestene blev slaaet omkuld, og det hele snurrede videre i Ring ud over Isen.

Hele Brudefølget klamrede sig fast, nogle til Kanerne, andre til Hestenes Manker eller til Seletøjet. Det var en grufuld Forvirring. Men Hvirvelvinden ænsede hverken Graaden eller Skrigene, brød sig fejl om de ulykkelige. Under en øresønderrivende Larm jog den videre og fejede hele Brudefølget med sig ud i en lang, sort Vaage to Hundrede Meter længere ude.

Og da det hele var forbi, og kun en enkelt Bjørneskindspels og et rødternet Uldtørklæde endnu laa og vuggede ude paa den mørke Vaage, da var Hvirvelvinden omsider naaet ind til Land. Som i Triumf satte den en væltet Baad paa ret Køl igen, idet den steg op paa Bredden.

Ja — saadan fortæller Sagnet. —

Det kniber for Lille-Herman, men han bliver trøstigt ved fremad. Snestormen maa vel snart være ovre.

Vindstødene bliver værre og værre, og de presser haardt

mod det store Kar paa Kælken. Hele Storsøen er et eneste Virvar af hvirvlende, rygende Fygesne. Lysene inde paa Land kan ikke øjnes mere, og nu er det bælgmørkt. Det bliver vanskeligt for Lille-Herman at holde den rigtige Kurs.

Hvad er det for et jagende Hyl, han synes at høre bagved sig? Vinden maaske? Uvejret?

Men at Hylene bliver ved og overdøver Larmen og stadig følger ham i Ryggen, finder han højst besynderligt. Regelmæssigheden vækker hans Mistanke.

Han standser og drejer Hovedet.

Lille-Herman bliver staaende, som var han stivnet. Hans Øjne vider sig ud — han stirrer vildt — han er skrækslagen.

For inde i Mørket kan Lille-Herman skimte en, to, tre, fire.... ja, en hel Flok af sorte Skikkelser dukke frem. Det er Ulvene, der følger ham i Sporet — glubske, forsultne Rovdyr, der vil dræbe ham og fraadse i hans unge, varme Krop, æde ham med Hud og Haar.

Hjertet banker vildt i Brystet paa ham, mens han staar og overvejer Faren. Ulvehylene virker paa ham, som er det sylespidse Kløer, der river og slider ned ad hans Ryg.

Hans eneste Chance herude paa den store, aabne Isflade er — *Karret!*

Og med Lynets Fart er Lille-Herman henne ved Kælken, han river sin Kniv ud af Læderskeden og skærer Forsurringen over. At løse Knuderne op med Fingrene er der ikke Tid til; Ulvene er alt for nær. Saa skubber han Karret ned paa Isen og vælter det over sig med Bunden i Vejret.

»I Jesu Navn!« siger Lille-Herman halvhøjt i Bælgmørket inde under Karret. Nu faar der komme, hvad der vil!

Og Ulveflokken kommer. En for en danser de frem — som tryllet frem af selve Mørket. Med Tungen ud af Halsen og aabne, savlende Gab samler de sig i en Ring om Karret, bliver mere og mere nærgaaende og paatrængende, tilsidst snuser de rundt om Karrets Kant og skubber til det med Snuderne.

Vejret er lige ved at overdøve deres vilde Hyl.

Færten af noget spiseligt, af noget levende, gør Vilddyrene endnu mere rasende end før. De gaar helt fra Sans og Samling. Og snart sætter ogsaa et af Dyrene Forbenene op paa Kanten og presser haardt imod.

Blot i et halvt Sekund svajer Karret lidt, og i et halvt Sekund ser Lille-Herman Sneen lyse frem. Og han ser ogsaa en Sværm ivrige Ulvefødder springe frem i Lysstriben. Dyrenes vilde Skrig gaar som Naalestik gennem hver Trevl af hans Krop.

Men han maa holde ud — længst muligt. »Fader vor« begynder Lille-Herman at hviske under Karret, imens han af alle Kræfter stemmer Ryggen og Benene imod Karrets indvendige Sider. Paa denne Maade vil Bæsterne ikke faa saa let ved at vælte det overende.

Men det er en haard Prøvelse for Lille-Herman, og det kniber med at holde Karret nede ved Siderne. Give op? Nej, ikke saa længe der er Liv i ham. Nej og atter Nej!

Nu lister han igen Kniven frem af Skeden. Hans højre Haand knuger krampagtigt om det smukke Birketræsskaft. Hans Knoer bliver hvide. Helt uden Kamp skal Rovdyrene nu ikke faa Lov at flænge ham ihjel. Ikke heller skal de komme usaarede fra Mødet med Lille-Herman fra Bunesvigen.

Dér vipper Karret lidt op igen, og i et Nu planter Lille-Herman sin Kniv midt i en lidt for nærgaaende Ulvelab. Stikket er ført med saa kraftig en Haand, at Knivsbladet

Knivsbladet blev ført med en saadan Kraft, at det gik tværs igennem Ulvepoten og bed sig fast i Isen.

gaar tværs gennem Poten og bider sig fast i Isen nedenunder.

Hau—u! Hau—uu—uu! hyler Ulven, mens den river og slider i Foden og tilsidst river sin Lab ud af Knivens Favntag.

Skulde Lille-Herman komme levende fra dette her, vil han aldrig nogensinde glemme disse Ulvehyl.

Og nu er Lille-Herman i Tankerne inde ved Stranden. Han drømmer, at han befinder sig lunt og godt inden Døre i det lille rødmalede Hus, hvor intet ondt vil snige sig ind paa ham, hvor Ilden buldrer i Ovnen, og Lyset straaler fra Lampen, og den graa Kat ligger saa hyggeligt i en Krog og spinder.

Hans Ben presses haardt mod den ene Side af Karret, og Ryggen mod den anden. Holde ud maa han. Ikke give op! Hans Liv er for kostbart.

— — —

Hen over Isen flygter en hinkende, blødende Ulv med hele Flokken efter sig.

De stikker Snuden i deres Anførers Spor, snuser, slikker sig om Munden og fortsætter Forfølgelsen.

Det er Blodet fra den saarede Frænde, som lokker Dyrene længere og længere ind i Uvejret, og som ægger dem.

Kammeratens uregelmæssige, svækkede Spring har vakt deres Opmærksomhed. Det varer ikke længe, før Ulveflokken har spredt sig om den saarede — til højre og venstre.

Halvt baglæns — og ligesom lidt modvilligt — tager enkelte Dyr Téten. Og en kort Stund senere befinder den saarede Ulv sig midt i en Ring af snerrende, savlende Gab. Ringen lukker sig helt om ham, bliver snævrere og snævrere.

Tilsidst lukker et Par glubske Kæber sig om hans Strube, og i et Nu har han hele Flokken over sig. Dyrene dræber deres egen Følgesvend — æder ham for at stille lidt af deres værste Sult.

Det er Vildmarkens Lov. De svage maa bukke under.

— — —

Han fryser — fryser saa Tænderne klaprer i Munden paa ham. Saa stille der dog er blevet ude hos Ulvene! Saa længe de har været tavse! Har de slaaet Vagt om ham, monstro? Tavse og lumske! Lille-Herman letter forsigtigt Karrets Kant en Smule. Lidt højere, endnu højere. Nej, der er ingen Ulve at se. Han prøver i den anden Side, men ingen Dyreskikkelser er at se nogetsteds.

Ha, ha! Lille-Herman drager et Lettelsens Suk og vælter Karret helt af sig.

Hvad skal han nu gøre? Springe og løbe som en gal paa Livet løs, til han naar hjem igen? Nej, vist ikke nej!

Lille-Herman ryster Fejgheden af sig. Saa ussel maa man da heller ikke være, naar Pligten kalder.

Og en Times Tid senere sidder Lille-Herman bænket ved Køkkenbordet paa Helgedagsrud og spiser Pølse, Sylte, Leverpostej og al Slags lækker Julemad.

Anders Helgedagsrud spænder for en Kane, tager sit Gevær med og kører Lille-Herman hjem igen. Og for Karret betaler han dobbelt Pris.

»Saadanne Gutter findes der ikke mange af,« siger Anders, før han drager af Gaarde. »Dig er der sandelig Krummer i!«

En lille oprigtig Historie om

Lejrlivets særegne Charme

Det hændte engang, at en saare rig Mand sagde til sin Hustru: »Nu er vor Søn jo taget i Lejr, saa hvorfor skulde vi ikke ogsaa tage i Lejr? Det vil sikkert være en gavnlig Forandring for os at leve et primitivt og sundt Liv en hel Uge igennem i Stedet for at skulle deltage i det kostbare, men tomme og idéforladte Selskabsliv sammen med kedelige og stupide Mennesker.«

Og Hustruen samtykkede villigt, men tilføjede dog: »Da vi jo helt mangler Træning og er ganske uden Erfaring i Planlæggelsen af den Slags Foretagender, maa vi hellere lægge hele Arrangementet i Hænderne paa et større Sports- og Friluftsmagasin og give dem carte blanche til at forsyne os med hvadsomhelst de maatte finde nødvendigt til nogle Dages almindeligt Lejrliv.«

Og saaledes blev det!

Da Direktøren for Friluftsmagasinet nu modtog denne Ordre, sagde han: »Naar velhavende Folk tager i Lejr, maa de ikke forveksles med almindelige smaa Spejderdrenge.« Derfor sendte han dem et helt lille Cirkustelt, komplet med Vinduer, Trægulv, Veranda o. s. v. Der var ogsaa Lejrsenge, sammenklappelige Borde, Stole og Skabe. Der medfulgte endvidere et kostbart elektrisk Komfur med diverse Gryder, Potter og Pander — og endelig en professionel Kok samt en Køkkenmedhjælper, som skulde passe alle Grejerne.

Og for at imødekomme Camping-Folkene, hvis de skulde trænge til lidt Adspredelse eller Underholdning, afsendte han ogsaa en sammenfoldelig Kano, en Kajak, et Udvalg af de nyeste Detektiv-Romaner, en Symaskine, en Radio-Modtager, nogle Sportsrifler, en Grammofon, en hel lille Cocktail-Bar — ja, og meget andet, som min Pen ligefrem vægrer sig ved at nævne. Alt dette blev sendt i to store Lastbiler til »A/S Solvangens selskabelige Lejrpladser«, hvor den rige Mand og hans Hustru tilbragte Lejrdagene sammen med 168 andre Camping-Familier.

Men besynderligt nok syntes de slet ikke om det og sagde: »Sandelig, vi er ikke i Stand til at faa Øje paa det charmerende i at ligge i Lejr. Man kan lige saa godt bo i sit eget hyggelige Hjem som lade sig installere i saadan et Lærredshus. Og desuden vrimler det jo med Ørentviste.«

Og saa arriverede der seks Mand fra Sports- og Friluftsmagasinet for at pakke hele dette Karavanseraj sammen.

Hvorpaa den rige Mand gled hjem i sin Rolls Royce.

— — —

Men Sønnen — han havde et Letvægtstelt, en Sovepose og en Stegepande med sig, og med hele sin Oppakning paa Ryggen travede han syngende og glad ud til et vidunderskønt Sted, fjernt fra Mennesker. Han hentede selv Vand og huggede selv Brænde, og da han om Morgenen sad og lavede Spejlæg og Skinke over det lille Stjernebaals Gløder, udbrød han: »Aah — jeg vil fortælle hele Verden, at der er intet, der kan lignes ved en Lejrs frie Liv.«

Haig.

Photo: KAI DE CROS DICH

JULESNE

I Nat har Sneen pudret Danmarks Skove,
den knirker fast, hvor Foden sættes i;
se, Sporet af et Raadyrs fine Klove
staar sirligt tegnet i den hvide Sti.

Det pusler i en Klynge tyste Granen . . .
staa ganske stille lidt, saa skal du se
en lille Flok af brogede Fasaner,
som hungrigt plukker i den lette Sne.

En blaasort Mejse klatrer, helt alene,
og hugger travlt i Barken med sit Næb —
det drysser pulverfint fra spæde Grene
— en Alf, der rystede sit Vinterslæb.

Tyst hvælver sig de kniplingslette Buer,
Sol flimrer i det hvide Grenehang —
en Flig af Herrens Herlighed vi skuer,
en dejlig Drøm, som Gud har drømt
engang.

Svend Rehling.

UNIUK

En Nordlands-Tragedie

Tekst: *Donald K. Stevens.*

Tegning: *Oscar Jørgensen.*

Ja, det var mig, der kørte det Spand Hunde. Med Postlæs jog vi langs med Norton Bugt paa Is, der laa som Bræer ud fra Kysten.

Nord paa fra Unalaklik til Shaktolik
var Isen bedst for Kørsel, selvom Vinden
bed hvassere end langs med Sporet landværts.

Jeg løb bag Slæden, ser du, og saa —

Et Drøn som et Kanonskud!
Splintren og Brag!
Et knasende, skurrende Brøl!
Et svindende Ekko
af Is mod Is.

Dér drev vi bort —
Ni Hunde, Slæden og jeg
i Drift paa en Strimmel Is.
Et Bump — og Slæden svinged rundt og laa der.
Jeg gik omkuld,
og Spandet
kom trimlende paa Rad bag Førerhunden,
ham med det ene Øre,
der var vendt frem mod mig for Ordrer.
Det kan jeg huske nu.

Men saa —
Det kørte rundt for Tanke som for Krop,
Hjernen var blank som Himmel, Hav og Sne,
jeg sansed bare dette —
Flager, der duvede,
Bølgerne imod os,
hylende Storm
og Kysten, der gled bort —
længer og længer bort.

Saa
af med Vanter — Parka — Renstøvler — og *spring!*
Plask!
Og det isnende Bad
flaaede Pusten fra mig.
Jeg svømmede
to Hundred Meter, ved jeg,
svømmede
i aaben, sydende Sø,
svømmede
blandt Flager, der veg tilfældigt
og kværned sammen blot en Tomme bag,
svømmede
i ædende, iskold Brænding,
der slyngede mig
mod Klipperne
— *i Live!*

Onlak fandt mig paa Sporet, Gud ske Tak!
fandt mig uden Ild og Mad,
i Klæder, der var frosne, som et Panser.

Men nu er jeg mer' snavs end nogen Frost
kan gøre een.
Aah, jo, jeg ved, det var Mirakler,
og at jeg næppe kunde svømme eet Tag mere
i saltsprængt Isvand.
Og dog —
Jeg burde gjort det med,
nu, jeg har faaet Tid
til at tænke.

Jeg skulde ha' vovet de Snese Tag endnu, som det betød,
de faa Sekunder, *havde* jeg kun det:
Jeg kunde *flaaet* Selerne af Spandet
og raabt til Førerhunden *Uniuk:* Kom!

Men jeg fik ikke Tid at tænke i.
Det har jeg nu. — — —

* * *

Jeg er Flyver.
Paa Fart mod Syd fra Nome
langt ud til Søs ret over Norton Bugt.
Jeg saa et Syn, der skar i Hjertet.
Jeg vendte og gik nedad
og kredsede lavt.
Paa det Hav ingen Flyver kan gaa ned,
og ingen vinteroplagt Baad kan naa det,
Ingen
kan naa det Hundespand,
som driver paa en Isflage —
— driver.

* * *

Jeg er Uniuk, Førerhunden.
Døgnet rundt
kommer Bølgerne
og de fraadende Flager
nærmere og nærmere,
mens Flagen ganske langsomt smuldrer om os.

Den store Yukon-Malamute, den sorte,
Slideren, før min Rival som Fører,
gnaver i Selen og brummer dybt i Struben.
Jeg viser langsomt Tænder: Stille der!
Kun *jeg* er Fører her, og jeg skal holde
det Spand her klart, til Charlie henter os.
Det gjorde jeg altid,
hvergang Charlie og jeg
var ude paa et Spor.

Og her paa Flagen er der ingen Vrøvl — endnu.

Du, slunkne og hvidøjede Sibirie-Traver,
og du, graa Mackenzie Hund, der halvt er Ulv,
og du, min rævefjæsede Aleuterhvalp:
Stille!
Sulten skriger i jer,
men vov at hyle, og jeg hugger til.

Ingen Panik paa Flagen her, forstaar I!
Ned!
Rul jer sammen!
Og vent!

Maane og Stjerner
vandrer over Kimingen,
Nordlysene
tyst blafrer over mørke Bølger,
mens Flagen ganske langsomt smuldrer om os.

Og jeg er Fører for et Slædespand,
kun jeg er Fører her og sat paa Post.
Som Hvalp
der fjernt i Nord, hvor jeg blev født,
jeg lærte Loven
for Mand og Hund.

Jeg er Uniuk —
den eenørede Slagsbroder.
Jeg er Uniuk —
den trofaste.
Jeg er Uniuk —
en Fører.

* * *

Aah — det var mig, der kørte det Spand Hunde.
Jeg havde ikke Tid at tænke i.
Det har jeg nu. —

Den dejligste Lyd, du kender — hvad er det?

Har du nogensinde ligget i en Baad en Sommeraften og hørt Vandet klukke mod Baaden? Saa kender du den skønneste Lyd i Verden!«

Saadan stod der engang i et Blad. De Linier fik mig til at spekulere over, om nu alle Mennesker er enige paa dette Punkt, eller om det ikke snarere forholder sig saadan, at der for hver enkelt af os er en særlig Lyd, som vi fremfor nogen anden kalder den dejligste i hele Verden? For at faa Problemet klaret, gik jeg resolut rundt til en hel Række af mine Spejderbekendte — gule og grønne i Flæng — og spurgte dem ud. Og her er altsaa, hvad de sagde.

— — —

Allerførst hjemsøgte jeg Ulveungerne! En *kvindelig Flokfører* var ikke i Tvivl om, at den dejligste Lyd, hun kendte, var

en hjertelig, ægte Ulvelatter.

Ulveungerne selv havde forskellige Opfattelser af Problemet. Kvik svarede:

Det er, naar Flokføreren efter den første Nat i Sommerlejren siger: Saa staar vi op! — for vi har nemlig ikke lukket et Øje hele Natten.

Lejf holdt paa *Fuglesang*, Jørgen paa *Hornsignaler*, og Ping sagde:

naar jeg slaar Bogen i,
og Skolen er forbi!

— — —

Ingenlunde vil jeg prale af min fine Omgangskreds, men det hændte virkelig en Aften, at jeg var i Selskab med baade en Distriktschef og en Divisionschef. *Distriktschefen* var lidt ubeslutsom og maatte tænke sig længe om.

Der er jo saa mange Lyde, jeg holder af — sagde han — *baade fra Hverdagens Arbejde, fra det glade Spejderliv og fra mit Hjem; men jeg er lige ved at tro, at Kirkeklokkens jublende og alvorlige Klang, som jo netop gaar igennem det altsammen og blander sig med Hverdagens, Spejderlivets og Hjemmets kendte Lyde, er de Toner, jeg holder mest af. Den formaner mig ogsaa til at lytte efter Tonen fra Himlen — som jo rigtignok skal høres med Hjertet og ikke med Øret!*

Divisionschefen er ansat i Danmarks største Vognmandsforretning. Han skulde ogsaa tænke sig om et Øjeblik, men saa faldt Svaret prompte:

Mit Kontor paa Banegaarden vender ud til Sporets blanke Streng. Derfra naar den rytmiske Lyd af Lyntogets kraftige Motorer hver Dag op til mit Øre. Den minder mig om min Etats Tempo og Liv og dens Krav til hver enkelt om at fylde sin Plads — en dejlig Lyd!

— — —

Mit næste Offer var *en Dame*, der ovenikøbet er blevet dekoveret for sit Arbejde for Spejderbevægelsen.

Kender De noget saa dejligt — sagde hun — *som en Sommerdag at ligge ganske stille i en Klitgryde tæt ved Strandkanten og lytte til Havets blide Nynnen? Eller tænk paa en stormfuld Efteraarsdag, hvor Havet buldrer som Torden, eller en Vinternat, hvor ens Soveværelse ligger saa nær ved Havet, at man hører Bølgernes mægtige Sprøjt, naar de ubarmhjertigt og uden Ophør slaar ind mod Kysten for at knuses til Skum. Eller har De prøvet en lun Sommeraften at gaa Tur langs Stranden og lytte til Bølgernes Musik: vuggende, klukkende, leende ...? Jo, den dejligste Lyd, jeg kender, det er Havets Melodier!*

— — —

I en Weekend-Lejr spurgte jeg en energisk, lille *Patruljefører*, der svarede:

Kogebaalets Knitren en Regnvejrsmorgen efter en Times fortvivlede Anstrengelser med Optændingen!

og en *Roverspejder:*

»Fred hviler over Land og By« ved Lejrbaalsafslutningen.

— — —

Jeg var ogsaa saa letsindig at spørge SPEJDERJUL's *Redaktør:*

Det skal jeg saamænd betro dig — sagde han. *Det er det Lettelsens Suk, jeg udstøder, naar Manuskriptet til »Spejderjul« lykkeligt er afleveret til Bogtrykkeren.*

— — —

Til allersidst henvendte jeg mig til en kendt *Husdigter* indenfor et af Korpsene. Han har Ansvaret for Flertallet af de muntre Viser og Sange, der synges ved Fester og Stævner over det ganske Land. Han var jo nødt til at svare paa Vers:

Har jeg slidt min Dag tilende, gjort min Pligt og mere til,
stridt igennem den som Spejder, øvet goodturn med et Smil,
saa er Knirket af min Springmadras, naar
mødig jeg mig vender,
absolut den allerdejligste Lyd, som jeg kender.

— — —

Men nu *du?* Den dejligste Lyd, *du* kender — *hvad er det?*

Nummermanden.

Af Simon Degns Liv og Levned:

En Provstevisitats

Fortalt af Einar Spang Ill. af J. Mauritz-Hansen

Einar Spang præsenterer her en af sine aller kosteligste Figurer for »Spejder Jul«s Læsere.

Simon Degn er Klokker og Lærer ved Bredalsskolen, en lille bitte Skole højt oppe i en norsk Bygd. — Han er lille og rund. — Han er klædt i tykt Vadmelstøj og gaar altid med Træsko.

Trods alle hans Uheld og Særheder kommer man til at holde af ham.

Simon Degn kom frem i Skolestuens Dør og ringede med Klokken. Ding, ding, ding! Klangen lød saa fint i den stille Luft. Det var tidligt paa Formiddagen en rigtig smuk Efteraarsdag.

Simon Degn vilde knapt tro sine egne Øjne, da de to største af Drengene kom halsende som et Par Jagthunde, strøg tæt forbi ham og lige ind paa deres Pladser. De plejede ellers ikke at være saa hurtige til at lyde Klokken, de gæve Gutter. Saa hængte han igen Klokken op paa sit Søm, stillede sine mægtige Træsko ude i Gangen og gik paa Hosesokker ind og satte sig for Enden af Bordet, hvor Lars og Ole sad og knejste som Grenaderer paa hver sin Side — Lars lille, firskaaren og sorthaaret, Ole lang, opløben og med helt afbleget Haar.

Hør, Simon — sagde Lars, da alle Børnene var kommet paa Plads og havde faaet pustet ud — kunde du ikke give os fri paa Torsdag, for saa skal der jo være stort Bryllup paa Højbjerggaard?

Simon Degn kiggede hen paa ham og gryntede lidt. — Vent bare, til I selv skal have Bryllup, saa faar I saamænd Stads nok — sagde han og forsøgte at være morsom. — Ja, for I er jo da ikke i Familie med Brudefolkene nogen af jer, saavidt jeg da ved.

— Naa, det er nu ikke saa helt sikkert — mente Lars og blinkede hen til Ole. — En Tvillingbroder til Oles Bedstefader har vistnok gaaet til Præst sammen med en Onkel til Brudens Bedstemoder.

Simon Degn lo saa smaat. — Ser vi det, ser vi det.

— Lars husker nu alligevel fejl dér — faldt Ole ind. — For det var en Dreng, som tjente hos Lars's Morfar, som engang har byttet Hat med en Fætter til Brudgommens Oldefar.

— Naa, naa! — tog Simon nu fat. — Lad saa det være nok. Og lad os nu se at faa proppet noget ind i Hjernen i Stedet for at tænke paa Bryllup og Fjas og Fjant. — Han fik fat i en Bibelhistorie og begyndte at blade i den.

Men Lars blinkede over til Ole som vilde han sige: vent nu bare lidt, bi kun lidt! — Jeg hørte noget sjovt om Julius i Dag — forsøgte han saa.

Simon saa hen paa ham over Brillerne. — Om Julius? — Han var en Hund efter morsomme Historier, det var Simon Degn. Og Julius var nu den snurrigste Kanut i hele Sognet.

— Han var gaaet ned paa Garveriet for at sælge et Kalveskind — sagde Lars og lavede en Kunstpause for at forøge Spændingen.

— Naa? — Simon Degn lagde Bogen fra sig og blev mere og mere interesseret.

— Det var da umanérligt lille, det Skind, sagde de paa Garveriet.

— Og hvad sagde ham Julius saa? — spurgte Simon, og hans Nysgerrighed var lige paa Bristepunktet.

— Ja, det er nok det mindste Nummer, svarede han; for det var ikke større, end at det lige akkurat naaede rundt om Kalven.

Simon eksploderede i Latter, men holdt inde igen; for det saa ud til, at Lars ikke var færdig endnu.

— Saa gloede de paa Skindet — klemte Lars paa igen — og snakkede om Flaaningen. Der blev trukket 25 Øre fra, fordi den var mindre fin, sagde de.

— Og hvad sagde ham Julius saa til det? — Simon Degn var parat til et nyt Latteranfald.

— Han kløede sig bag Øret og spurgte nok saa sin-

digt, hvor meget han da kom til at skylde dem for Skindet.

— Ja, den Julius, den Julius! — Simon lo og klaskede sig paa Knæene.

Da han var faldet til Ro igen, blinkede Lars over til Ole. — Det havde nu alligevel været morsomt at være med paa Højbjerggaard, — sagde Ole nok saa forsigtigt. — Der bliver sytten Vogne til Kirken, og der skal Musikkorps med.

Men nej, Simon Degn var stadigvæk umedgørlig. Han fik igen fat paa Bogen og bladede ivrigt rundt i den. Men saa blev han med eet stille og alvorlig i Hu. Aa, nej, aa nej, det var jo Makkabæerne, de var midt i nu, og Makkabæerne var et af de Afsnit, som Ungerne aldrig nogensinde fik ind i Hovedet. Sulten var han ogsaa. Han skottede hen til Lars. Aa jo, han vilde dog forsøge. — Jeg tænker, vi løber igennem nogle Salmer først — sagde han. — Det lakker saa smaat mod Jul, saa det var ingen Skade til at prøve med de gamle Julesalmer. Du Lars, du kan spille til.

— Kan jeg tage Fiolinen? — spurgte Lars ivrigt. Han var et Geni til at faa en Melodi tryllet frem af et hvilketsomhelst Instrument, lige fra Redekam til Violin.

Lars gjorde sig parat, og aa gav han Tegn med Buen og begyndte at save løs til »Dejlig er den Himmel blaa«, mens alle Børnene stod op og sang til, saa det gav Genlyd videnom.

Simon Degn havde imens hentet Madkassen frem og faaet Frokosten anbragt paa Bordet foran sig — Spegepølse og Rugsigtebrød. Han skar Skiver af Pølsen med sin Lommekniv og gumlede og tyggede, saa Kinderne gik som et Par Blæsebælge. Af og til langede han ogsaa en Skive af Pølsen hen til Ole og Lars, som omgaaende ekspederede den videre, uden at det hindrede dem i at fortsætte Sangen.

Men saa gjorde Ole pludselig Tegn til Lars. Han havde faaet en Idé, saa det ud til. Lars holdt op med at gnide Fiolen, og Sangen døde hen.

Ja, det var bare det, at Ole vilde spørge Simon, om ikke de maatte prøve med en af de moderne Sange, de brugte saa meget sydpaa. I Sommerferien, da han besøgte en Moster i Grejpsta, havde han hørt een, som var noget saa myrderlig morsom.

— Pyt, de nymodens Viser — sagde Simon foragteligt. — Men lad gaa, lad gaa! Det kunde jo være helt skønt at høre, hvordan den egentlig lød, saadan en Niggersang. Klem bare paa, du!

Men Ole vilde ikke synge alene. Der skulde sandelig være et helt Kor. Han skulde bare være Forsanger. Lars, som var den groveste i Mælet, skulde sige *umba, umba, umba* — og holde samme Tone, hvordan Forsangeren saa end bar sig ad. Han klarede det nok med at gnide paa Violinen samtidig. En anden af Drengene skulde sige *øl, øl, øl, øl* — og blive ved med det og i samme Tone helt til Sangen var forbi.

Men nu for Simon op. — Havde de rent tabt Snøvsen? Synge om Øl her i Skolestuen og maaske skaffe ham en Ulykke paa Halsen!

— Jamen, det er netop Ø'et som er saa aldeles nødvendig i Koret — sagde Ole lidt nedslaaet.

— Ø'et! — prustede Simon. — Var der maaske ikke ø i andre Ord end Øl — f. Eks. i øf og øm og ør?

Ør lød bedst; saa fik de tage det. Karin skulde sige *moam, moam;* og saa manglede de bare en fin og skinger Stemme til at sige *dittam, dittam, dittam!* Valget faldt paa Siri, en Pige fra Underskolen med et Par dejlige Rottehale-Fletninger, Opstoppernæse og tindrende blaa Øjne. Men lille var hun, saa hun maatte op at staa paa Bordet. De stillede sig op, Lars greb sit Instrument, og Ole stemte i:

Det vardevam engangevam i min Ungdoms Tiddevim
da jegdevam forellevimsket vardevam — bam — bam.
Til Sangevam og Spillevim jeg sattevam min Liddevim
mit Hjertevam det stoddevam i Brandevam — bam
— bam.

Mere end dette ene Vers kendte Ole ikke, men det gik ogsaa saa fint, at det maatte gives da capo. Simon Degn havde faaet listet Uldsokken af sin venstre Fod og sad og gravede i en Taa, som der var blevet noget galt med i de sidste Dage. Han snakkede med sig selv og rystede lidt paa Hovedet af dette nymodens Tøjeri paa Sangens Omraade. Lars filede løs paa Strengene af alle Kræfter og sagde *umba* bedre end nogen Negerhøvding; Oles Stemme, der lød som en Taagesirene, sang saa Væggene rystede, og over det hele og igennem det hele skar lille Siris Stemme, som var det en Barberkniv.

Der var selvfølgelig ingen, som havde lagt Mærke til, at der i nogen Tid var blevet banket kraftigt paa Døren. De, som stod udenfor, var ogsaa paa det rene med, at skulde det lykkes for dem at gøre sig bemærkede, maatte de bruge andre Midler. Døren blev nemlig aabnet, og ind steg Provsten og Ole Sergent, som ikke just var Simons allerbedste Ven, men som for nogen Tid siden var blevet indvalgt i Skolekommissionen. De blev staaende indenfor Døren, Provsten med den dybeste Undren malet i hvert Træk, Ole Sergent med et spottende Smil paa Læberne.

Siri var den første, som opdagede de nyankomne; hurtigere end et Lynnedslag var hun nede af Bordet og paa Plads. Sangen og Musikken standsede som ved et Trylleslag — — alle stod og maabede. Simon kiggede op fra sin Taa for at se, hvad der var i Vejen — da aabnede Jorden sig pludselig under ham, og han sank og sank, dybere og dybere ned, i et bundløst Morads af Dynd og Kviksand. Men saa tog han sig sammen, fik Sokken trukket paa Foden igen, fik Spegepølsen og Rugsigtebrødet puttet ned i Madkassen og Kassen skubbet ind under Bordet. Rystende i Knæene og skælvende over hele Kroppen fik han sig efterhaanden stablet paa Benene og krøb frem for at modtage Gæsterne.

— God Dag, Klokker Bredal, — sagde Provsten. Han saa saa stram ud som en Buestreng og lagde slet ikke Mærke til Næven, som Simon Degn forsøgsvis stak frem. — Vi var oppe i Stivlia til et Møde, og saa fandt vi paa at lægge Vejen heromkring for at se lidt paa Undervisningen — hvis det da ikke kommer ubelejligt — tilføjede han paa en Maade, som ikke var til at tage fejl af.

Provsten blev staaende indenfor Døren, fuld af Undren. —

— Ubelejligt? Det maatte Provsten rigtignok ikke tro! — Simon vimsede rundt som en skruksyg Høne, tog sin egen Stol fra Bordenden og stillede den op mod Væggen, fandt en lille Taburet frem og stillede den ved Siden af. — Værs'god, værs'god! De maatte endelig tage Plads! — Saa gled han tilbage til sin Plads ved Bordet, slog haardt i Bordpladen og raabte. — Skal vi saa se at komme paa Plads, hvad?

Ole Sergents sarkastiske Smil blev endnu bredere. Ja, for Børnene sad forlængst som to Rækker Lys ned langs Bordet. Simon saa det bare ikke. Mens han tog imod Gæsterne, havde Lars og Ole sendt deres Ordrer rundt til Flokken: Sid som Lys, og gør jeres bedste! — Og en Ordre er en Ordre.

Simon skottede over Brillerne hen paa Provsten. — Vi havde saadan en Slags Frikvarter lige nu — sagde han undskyldende.

Provsten tog sit Ur frem og saa paa det. Den lille Viser stod midt imellem to Timetal. Saa saa han ud af Vinduet, hvor Solen straalede klart fra en skyfri Himmel. — Saadan en herlig Efteraarsdag er det ellers godt at være udendørs — sagde han med Vægt.

Modet sank hos Simon Degn. Dette var ikke til at misforstaa. Han begyndte at blade nervøst rundt i Bibelhistorien. — Det var Kristendomskundskab, jeg skulde til at igang med — sagde han prøvende; — men kanske Provsten hellere vil — — —

Nej, Provsten vilde svært gerne høre, hvor langt Børnene var kommet i Kristendomskundskab.

Men for hvert Blad, Simon vendte i Bibelhistorien, sank hans Hjerte dybere og dybere ned mod Buksebagen. Makkabæerne! Værre kunde det nu aldrig have været. Ungerne kunde naturligvis ikke et Kuk om Makkabæerne. Men der var ikke noget at gøre ved det. Han saa næsten bønligt hen paa Lars. For Lars var nu engang Skolens lyseste Hovede. Kunde nogen hjælpe, maatte det være ham. — Ja, hvad er det saa, vi skal gennemgaa i Dag, du Lars? — spurgte han og anstrengte sig for at gøre Stemmen rolig og fortrøstningsfuld.

— Dommernes Bog og Kongernes Bog — svarede Lars uden at blinke. Blikket fra hans brune Taterøjne borede sig fast ind i Simons.

— Nej, nej — begyndte Simon.

Men Lars afbrød ham. — Jo, vi skulde tage det igennem igen, repetere — sagde han.

Da begyndte det at dæmre for Simon Degn. — Jaha, jaha — sagde han og nikkede — det har skam sin Rigtighed. — Han saa igen hen paa Provsten og sagde forklarende: — Engang imellem repeterer vi, gaar det igennem igen.

Provsten nikkede bare. Og Simon gik videre med Lars. Hvilken af Israels Konger holdt han nu mest af?

— David — svarede Lars uden at blinke.

David ja. Og kunde han saa fortælle noget om David?

Aah jo, det var ikke frit for, at Lars kunde. Der var Krig, fortalte han, og Filisterne havde en vældig Kæmpe med sig, som hed Goliath, og som var saadan en Himmelhund til at slaas, at ingen kunde staa sig imod ham. Han bød hele Folket op, men ingen vovede at gaa imod ham, undtagen en bitte tolvaars Gut, som gik og vogtede Faar for sin Far. Det var David. Og saa levende fortalte Lars om Kampen mellem den lille Dreng og den store Kæmpe, at alle de smaa udstødte et dybt Lettelsens Suk, da Stenen endelig fløj ud af Slyngen og ramte Goliath midt i Panden, saa han dejsede omkuld.

Jaja, jaja — bremsede Simon — det kan være nok. — De er vant til at fortælle med deres egne Ord — sagde han forklarende til Tilhørerne.

Provsten nikkede igen, og Simon vendte sig imod Ole. — Om Ole kunde nævne ham en af Dommerne i Israel?

— Samson — svarede Ole uden Betænkning. Og saa klemte han paa med at fortælle om alle Samsons Bedrifter — om hvordan han havde vredet Kæften om paa en mægtig Løve med de bareste Næver, og slaaet i Tusindvis af Filistre ihjæl med Kæbebenet af et Æsel. Hans Kræfter var i hans Haar o. s. v.

Simon maatte bremse igen og sprang saa, ligesom ret tilfældigt, ned til Pigerne. Karin fortalte om Jefta, en anden om Ruth og en tredie om Salomon og hans Tempel. Det gik som Kæpper i Hjul, altsammen.

Nu var det Provsten, som bremsede. Hans Ansigt var et eneste straalende Smil.

— Jeg skal love for, de kan deres Ting — sagde Provsten. — De har al tænkelig Ære af den Klasse, min kære Bredal.

— Aah jo — svarede Simon Degn og rettede sig op og voksede flere Tommer paa Stedet. — Om han selv skulde sige det, var hans Børn ikke tabt bag af en Vogn.

— Men hvordan er det saa med de Smaa? — spurgte

Provsten og rejste sig op. — Hvor langt er de nu kommet i Bibelhistorien?

— Aah jo, de har jo da slidt sig igennem de første Mosebøger — svarede Simon — undtagen de nye, som kom til i Aar — lagde han til.

— Kanske kunde jeg faa Tilladelse til at spørge de Smaa lidt? — spurgte Provsten og gik nærmere hen til Bordet.

— Ja, sandelig. Det vilde være rigtig saa morsomt! Med Hensyn til de Smaa var Simon Degn fuldkommen tryg. Naar de Smaa med Fletningerne og Opstoppernæserne først havde lært at læse, saa gennempløjede de Fortællingerne i Bibelhistorien baade tidligt og sent, vidste han. — Nu maa I svare Provsten baade flinkt og tydeligt — formanede han Børnene. Han maatte klukle indvendig, da Provsten begyndte med Siri, den rappeste lille Vipstjert i hele Flokken. »Der fik du fat i det rette, sagde Manden, da Køteren bed ham i Træbenet!« Aah jo, det var endda heldigt.

Siris blaa Øjne hang ved Præstens Mund, og de smaa Fletninger strittede af bare Iver. Aldrig saa snart havde Præsten nævnt Skabelsen, saa begyndte Ordene at trille fra Siri som Ærter fra en Sæk. — I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Og Jorden var øde og tom. Og Guds Aand svævede over Vandene. — —

Det var lige alt det, at det lykkedes Provsten at faa stoppet for Hullet i Ærtesækken. Og saadan blev det ved ned gennem Rækken. Smaapigerne kendte Noah, Abraham, Isak, Josef og alle de andre Skikkelser fra Bibelhistorien saa ud og ind, som om det var deres daglige Legekammerater.

Men saa gav det igen et Pjosk i Simon Degn. For Provsten var standset ved Per; og Per var lys nok i Huden, men indvendig var han idel Mørke, idel Mørke.

Per var lys nok i Huden, men indvendig var han lutter Mørke. —

— Naa, du kan maaske fortælle mig noget om Esau, min Dreng? — spurgte Provsten. I det samme tog han et Lommetørklæde frem for at tørre Duggen af Brilleglassene.

En af Pers Sidekammerater benyttede Lejligheden til at hviske den haardt betrængte et Par Ord i Øret, saa da Provsten var færdig med sine Briller, kunde Per sende ham et triumferende Blik og svare højt og tydeligt: — Han var laadden!

Provsten smilede. — Og var det det mest bemærkelsesværdige ved ham efter din Mening?

— Han er saadan lidt langsom i det — kom det fra Simon Degn oppe ved Bordenden — alle kan jo ikke være lige raske paa det, ved Provsten.

— Nej, det er sikkert og vist, min kære Bredal — svarede Provsten. Alle kan ikke være ens. Men nu maa vi afsted, og hjertelig Tak skal De have for denne hyggelige Stund. Det har været os en ren Fornøjelse at høre, hvor dygtige og flinke og opvakte Børnene har været. De har Ære af den Flok, min kære Bredal. — Han rakte Simon Haanden til Farvel; og Simon fandt ingen Anledning til at lade, som om han ikke saa den. Tværtimod, han trykkede den baade fast og længe og takkede baade Provsten og Ole Sergent, fordi de havde kigget indenfor. Ole Sergent maatte saamænd ogsaa frem med Næven, hvor nødigt han end vilde; men det overlegne Smil paa hans Ansigt var blevet til en forvreden Grimasse, da han fulgte efter Provsten ud af Skolestuen.

Simon fulgte dem ud paa Trappen, smilede og nikkede og saa dem vel henne ad Vejen. Da han kom ind igen og havde trukket Døren til Skolestuen i efter sig, klaskede han begge Næver i Knæene, knækkede sammen og lo, saa Taarerne trillede. — Aah, saa I Ole Sergents Maske, hvad? — hikkede han.

Joda, de havde nok lagt Mærke til Masken og lo med af Hjertens Lyst.

— Ja, i Dag var I nogle rigtig flinke Unger, sagde Simon, da Munterheden havde lagt sig. Han gned sig i Hænderne og nynnede: — Men skynd jer nu ud i det gode Vejr og faa lidt frisk Luft.

Da Flokken strøg ud af Døren, holdt han Ole og Lars tilbage, fik den lille Messingdaase frem fra Vestelommen og skar to smaa Stykker af Skraaen. De havde været saa umanérlig snilde i Dag, saa de maatte rigtignok tage en lille Ende hver.

Gutterne takkede og var beskedne og høflige. Da de skulde gaa, kom Lars pludselig i Tanke om noget. — Hvordan var det nu, det blev bestemt med det her Bryllup paa Højbjerggaard — han huskede ikke rigtig. Blev det ikke saadan, at de fik fri paa Torsdag?

— Paa Torsdag? — Simon var ikke straks med; men saa huskede han det hele og slog flot ud med Haanden. — Jo, sandelig skulde de have fri paa Torsdag, naar det blev en saadan Fest med mange Vogne og med Musikkorps. Naar en Skole var saa langt fremme som hans, saa havde en Fridag mere eller mindre skam ingenting at sige.

RICARDO

En Fortælling om en Hunds Trofasthed og Mod

Af *E. Waldo Long*

Paa Dansk ved *Carl Christensen*

Illustreret af *Oscar Jørgensen* og *Morgan Stinemetz*

DEN graahaarede Faarehyrde Gomez gjorde et Greb ned i den Bunke af Hvalpe, der ellevilde tumlede om mellem hinanden, og tog en op i Haanden. Han holdt den silkebløde Hvalp paa sit Knæ og kiggede den ind i Øjnene.

»Lille Ven«, sagde han med sin dybe, bløde Stemme, »du vil blive en Konge blandt Hunde. *Hvor jeg gaar skal du følge mig. Naar jeg kæmper mod min Fjende, skal du hjælpe mig. Hvis min Fjende dræber mig, skal du hævne mig.* Sandelig, du skal blive en Konge blandt Hunde!«

Det er muligt, at den stumpede Colliehvalp ikke forstod Spansk, for den syntes ganske upaavirket af de storslaaede Spaadomme og vrikkede utaalmodigt frem og tilbage for at faa Lov til igen at slippe ned i Søskendeflokken.

Gomez var en fin Hundekender. Hans Liv havde været ensomt. Gang paa Gang havde han levet i Maaneder uden at se andre Mennesker. Men Gomez elskede Ensomheden. Den gav ham Tid til at tænke — og den gav ham Tid til at opdrætte Hunde, netop saadan som Hunde skal opdrættes.

Der var noget ved ham, som fik en Hund til at yde sit allerbedste, og saadan gik det ogsaa med Hvalpen her. Efterhaanden som den voksede til, arbejdede den Maaned efter Maaned ihærdigt med de Lektioner, som den gamle Mexikaner gav den.

Hvor Gomez end gik, var Hvalpen i Hælene paa ham, og Hundens Venskab udviklede sig til Tilbedelse. Som dens Krop voksede og udvikledes, saaledes udvikledes ogsaa Hjernen — under Gomez' forstaaende Vejledning.

Gomez valgte Navnet *Ricardo* til Hunden, og Dyret lærte at kende sit Navn saa godt, at blot det blev nævnt midt i en Sætning, spidsede den Øren og stod paa Spring med baade Nerver og Muskler spændt, parat til at adlyde sin Herres Befalinger.

»Hvor jeg gaar, der skal du ogsaa gaa,« havde Gomez jo sagt.

RICARDO

er en af de bedste og mest spændende Historier, der nogensinde har været i det amerikanske Blad »Boys Life«, som udkommer i over 300,000 Ekspl. og er Verdens største Magasin for Drenge. SPEJDER JUL har opnaaet speciel Tilladelse fra »Boys Life« til at offentliggøre saavel denne Fortælling som Digtet »Uniuk« paa Midtersiderne.

Og da Gomez en Dag, saadan som han gjorde det hvert eneste Aar, lod en anden Mand overtage sit Arbejde og startede paa en Vandretur, travede Ricardo i Hælene paa ham.

Og dette var Ricardos første Eventyr. —

Et Sted førte Stien gennem en lang, skovbevokset Dal; den passerede i Dalens Bund lige forbi den Slyngning i Bækken, hvor *Martin Kimball* havde afmærket en Lod og havde bygget en Hytte af friske Stammer til sin Kone og sin lille Datter *Beatrice*.

Lige idet de kom ned fra en Afsats, hvorfra man kunde se Hytten i Lysningen, opdagede Gomez nogle Sporaftryk af store, brede Klove. Han standsede et Øjeblik for at undersøge dem og gjorde Hunden opmærksom paa dem.

Saa tog han Riflen ned fra Skulderen og undersøgte den, mens han lod Øjnene glide langs med Skovkanten. Og den halvt udvoksede Hund, der hurtigt fandt ud af, at disse Spor stammede fra en Fjende af dens Herre, vendte tilbage for at foretage en omhyggeligere Undersøgelse af Aftrykkene og brummede dybt.

Gamle Gomez smilede.

»I Sandhed,« sagde han højt, »du vil blive en Konge blandt Hunde!«

Sporene stammede fra den store *Vild-Tyr*, der uhindret regerede i Skovstrækningerne omkring Bækken. I de tre Aar, Martin Kimball havde boet i Hytten, havde han skudt tre Køer af en vild Hjord, der havde gjort ihærdige Forsøg paa at ødelægge hans Korn.

Een Gang havde han ogsaa fyret paa selve

den langhornene Tyr, da den en Dag var kommet bragende hen mod den Indhegning, hvor Martins Ko stod, men Skuddet var blevet en Forbier.

Gomez havde ogsaa uden Held forsøgt et Skud mod Dyret. Men fra den Dag var Hjorden forsvundet fra Dalen — alle, undtagen den ensomme Tyr.

Det var Solnedgang, da Gomez ankom til Lysningen og besvarede Kimballs Hilsen med en højtidelig Bøjning.

»Det maa jeg sige, det er vel nok en Hund!« sagde den unge Kimball begejstret.

»Ja, og saa er den kun Hvalp endnu,« svarede Gomez alvorligt.

Hunden besvarede kun tøvende Kimballs Klap, for den havde kun set een eneste Mand foruden Gomez. Men den blev fuldkommen overrasket og samtidig voldsom nysgerrig, da Kimballs lille Datter viste sig. Den tog roligt mod hendes Kærtegn. Saa begyndte den at vise Gengæld med en svag Logren med Halen. Og kort efter gik det over til en vild Tagfat mellem den og den mærkværdige lille Skabning.

Gamle Gomez saa alvorligt paa Legen.

»Hør Ricardo!« sagde han. »Jeg er næsten ved at tro, at den godt kunde tænke sig at blive her.«

Kimball spurgte ikke om noget. Kun var han forbavset over, saa hurtigt Hunden havde gjort sig fortrolig med Barnet og lokkede hende til at lege med sig. Den var tilsyneladende nervøs for, at hun skulde forsvinde igen, og da hendes Moder kaldte hende ind, fulgte den hende lige hen til Dørtrinet og satte sig paa Vagt dér for at afvente hendes Tilbagekomst.

Det varede dog ikke længe, før Hunden igen indtog sin Plads ved Siden af den gamle, men den havde stadig Øjnene ved Døren, hvor Beatrice var forsvundet. Gomez kiggede paa den og sagde saa langsomt og bedrøvet:

»Naar jeg gaar i Morgen, kalder jeg ikke paa Ricardo. Hvis den kommer, er jeg glad. Men hvis den hellere vil blive her, er jeg ogsaa tilfreds. Ungdom holder af Ungdom. Og jeg er gammel nu —«

Han afslog som sædvanlig at tilbringe Natten indendørs og rullede sig ind i sine Tæpper udenfor Hytten.

To Gange i Løbet af Natten rejste Ricardo sig op for at lytte til den ensomme Tyrs fjerne Brøl, og to Gange talte Gomez blidt til den og lod den blot ved Tonen i sine Ord forstaa, at Lyden stammede fra en Fjende.

Lille Beatrice kom igen ud fra Hytten ved Solopgang, netop som Gomez var ved at gøre sig i Stand til at fortsætte Rejsen. Collien galopperede straks hen til hende og gav sig halvvild af Henrykkelse i Gang med Legen igen.

Gomez rakte Haanden i Vejret som Afskedshilsen til Kimball og hilste med Haanden til Hatten til Ruth. Saa smed han Riflen over Skulderen og gik.

Hunden stoppede et Øjeblik sin Leg og saa efter ham. Den vendte sig og saa paa Beatrice og løb saa hen til hende og gjorde sit bedste for at lokke Barnet til at følge med den efter Gomez.

Hun var lige ved at græde, da Hunden modstræbende travede bort, og da den standsede for at se sig tilbage, kaldte hun paa den. Den løb en halv Snes Meter tilbage, men stoppede saa og saa over Skuldren tilbage mod den gamle Mand. Gomez var allerede ved at gaa ind i Skoven, der omgav Lysningen.

Saa drejede Ricardo rundt og fulgte efter ham. —

»Dette,« sagde Kimball til sin Hustru, »kalder jeg for *Trofasthed.*«

Den Morgen hændte der en Tragedie i den tætte Bevoksning ved Foden af Bjerget.

De gik hurtigt, Gomez og Ricardo, og en skarp Vind raslede med de tørre Blade og ruskede i Trætoppene. Ricardo bjæffede ad et rødt Egern, der sprang fra Gren til Gren over dem.

Et eller andet Sted inde i Buskadset lød der en Brasen af Grene, der knustes. Gamle Gomez vendte sig om, men i samme Øjeblik blev han slaaet til Jorden af den ensomme sorte Vild-Tyr med en saadan Kraft, at han var stendød, inden han havde naaet at aabne Munden.

Ricardo stod som lamslaaet, men styrtede saa modigt lige ind paa Tyren, hvor den blev modtaget med et Stød af det ene Horn, saa den rullede hen ad Jorden som skudt ud af en Kanon. Den tabte fuldstændig Vejret og blev liggende bedøvet af Slaget.

Tyren flaaede og stampede i det, der engang havde været gamle Gomez, og udstødte korte, rasende Brøl i bloddrukkent Raseri.

Ricardo blottede Tænderne og snærrede efter det store, sorte Bæst og stillede sig med Fødderne fast plantet i Jorden, til Tyren var et Par Meter fra den. Saa sprang den af Vejen. Den havde allerede i første Omgang gjort sin Erfaring med de Horn.

Lige idet Tyren for forbi, snappede Ricardo den i Hælene og fik til Gengæld et Spark, der sendte den hovedkuls ind mellem Klippestykkerne ved Siden af Stien.

Dér krøb den sammen og gispede, syg og medtaget af Slagene og halvt blindet af den lange Flænge, Spidsen af Hornene havde revet i dens Pande.

Tyren trampede tilbage til Gomez's Legeme, og kastede det med Hornene op i Luften endnu engang og forsvandt saa. Genlyden af dens vilde Brøl rullede længe efter frem og tilbage i Skovtykningen. Den gamle Mands Lig laa i Udkanten af en Slags naturlig Arena mellem Granerne, og saa snart Ricardo kunde, slæbte den sig hen til sin Herre og forsøgte at faa ham til at rejse sig. Da et Stykke Tid var gaaet, standsede den voldsomme Blødning fra Saaret i dens Hoved, og den begyndte at kunne se mere tydeligt. Den opdagede højt oppe i Luften nogle Gribbe, der kredsede lavere og lavere. — Først tog den ingen Notits af dem, men pludselig landede en af de store Fugle lige ved Siden af Liget og sneg sig forsigtigt hen til det.

Ricardo fik sig med Besvær rejst op. Dens Nakkehaar strittede, og den snærrede en Advarsel til de flyvende Renovationsmænd. Det anfægtede dem saa godt som slet ikke. De syntes at vide god Besked med, at Ricardo selv var Døden nær.

Den halvvoksne Hund rystede med Hovedet for at klare sin fortumlede Hjerne, kravlede saa lidt fremover, vaklende paa stive Ben. Fuglene flyttede sig uden for Rækkevidde, lettede et Øjeblik fra Jorden og dalede saa ned igen lige i Nærheden. De udbredte en ubehagelig, stram Lugt, og Stanken fra dem gjorde ikke Ricardos Befindende bedre.

Fluer kom frem som skudt op af Jorden og satte sig paa Ricardos Saar. Deres Kravlen og Stik var som en Tortur for den, men den blev staaende paa sin Plads, viste stadig Tænder og forsvarede Gomez's Lig mod de taalmodigt ventende Rovfugle. Flere kredsede allerede oven over Lysningen.

Paa een Gang strøg en af dem lydløst ind paa Ricardo og huggede efter den. Ricardo sprang, hurtigt som Lynet. Dens Kæber klappede sammen om en af de store Vinger med et Smæk, Fuglen faldt til Jorden og baskede og vaklede som en drukken.

Ricardo ventede et Øjeblik, for Anstrengelsen havde været for voldsom for den. Saa for den løs paa Fuglen igen med aabent Gab, knasede Tænderne sammen om Halsen paa den og faldt saa sammen igen. Havde Fuglens Lugt været stram, var Smagen af den ikke mindre uappetitlig.

Men dens Skæbne havde sin Virkning paa Resten af Flokken. De lettede omgaaende fra Jorden og anbragte sig paa Grene i Træerne rundt om Pladsen eller paa de store Klippestykker. Men ingen forsøgte mere at angribe Hunden. Den holdt ud til Solnedgang, skønt Tørsten sved i dens Svælg og Feberen brændte i dens Saar.

Saa kom Tusmørket. En efter en forsvandt Ligrøverne. Og da Tusmørket gled over i bælgmørk Nat, forlod Ricardo Liget og krøb tilbage til Bækken for at drikke og bade sine smertende Saar.

Men straks efter vendte den igen tilbage til sin Post.

Fluerne var forsvundet sammen med Solen. Det var en Lettelse. Men Mørket rummede Tusinde Mysterier. En Hyæne passerede som en Skygge langs Kanten af Lysningen og forsvandt saa i Buskadset, da Ricardo rejste sig og knurrede.

Dagslyset bragte Fluerne og Gribbene med sig igen. Ricardo turde ikke forlade det livløse Legeme længe nok til at drikke ved Bækken. Hele Dagen igennem luskede de store, sorte Fugle rundt, og hele Dagen igennem holdt Hunden Vagt.

Da det igen blev mørkt, var den saa sulten, at den flaaede Gomez Oppakning i Stykker og aad et Stykke af den tørrede Skinke, den gamle Mand havde faaet med fra Kimballs. Den travede igen af Sted lige længe nok til at naa at drikke og staa lidt i det kølende Vand.

Men da Dagen paany voksede frem paa Himlen, havde den ikke faaet et Minuts Søvn, for hemmelighedsfulde Væsner med lysende Øjne havde lusket frem og tilbage i Mørket. Et af dem var kommet ganske nær, saa Ricardo tydelig kunde mærke Lugten af dets Legeme. Den samme Lugt havde været ved nogle Spor, Gomez engang havde vist den. Men da Ricardo gøede og forsøgte et Angreb, forsvandt baade Øjnene og Lugten øjeblikkeligt.

Det hjalp altsammen paa Ricardos Mod.

Da den tørrede Skinke var forsvundet, opdagede den, at der var Mus i Skoven. Et uforsigtigt rødt Egern var det næste Offer. Engang hoppede en ubetænksom Vildkanin ind i Lysningen i en Maanestribe, men forsvandt i en rasende Fart ind i Tykningen, da Ricardo for paa den. Og den Erfaring — ubehageligt understreget af Sulten — lærte den at være forsigtig.

Dagene gik, og Nætterne med, og tilsidst blev det klart for Ricardo, at intet af det, den kunde gøre, vilde faa Gomez til at vaagne igen.

Men hver Gang den kom paa Sporet af den sorte Tyr, brummede den rasende. En Dag fulgte den Sporene omtrent ti Kilometer ned langs Bækken og opdagede en Plet, hvor Jorden var trampet fuldstændig haard, øjensynlig et fast Tilholdssted for den langhornede Morder.

En Maaned efter kom Hunden travende hen til Kanten af Lysningen med Kimballs Hytte og kiggede paa Beatrice, der løb og legede. Den lille Pige opdagede den, løb hen til den og klappede den og gav den Kælenavne.

Hun greb den i de bløde Haar ved Halsen og prøvede at trække den med hen til Hytten. Men Ricardo trak sig modstræbende tilbage.

Saa kaldte Beatrice paa sin Fader, men Manden kunde ikke komme saa nær til Hunden, at han kunde røre ved den.

»Kom saa da, Ricardo,« lokkede han. »Kom her, gamle Fyr!«

Men Ricardo forsøgte paa Hundes Vis at faa ham til at følge sig. Den løb gøende langs med Stien, kom saa tilbage for straks igen at løbe videre. Og da Kimball forstod Meningen og fulgte efter, kendte Hundens Glæde ingen Grænser.

Den løb i Forvejen lige hen til den lille, aabne Plads mellem Granerne, hvor Gomez laa.

Kimball havde frygtet et eller andet uhyggeligt. Han var derfor slet ikke overrasket over at finde Gomez, som han fandt ham. Men han blev uhyggelig til Mode, da han saa de dybe Aftryk i Jorden og Hullerne i Gomez's Klæder — Huller, som kun store Horn kunde frembringe.

Saa forstod han ogsaa, hvorfra Hunden havde faaet det lange Ar paa Siden og den bare Plet i Hovedet.

»Naa, saa du gik paa ham, hvad, gamle Fyr?« udbrød han beundrende.

Ricardo stak Snuden hen til Sporene. Mange Gange havde den krydset det Spor. Nu forsøgte den at faa Manden til at følge efter. Og Kimball, som saa de skarpe Aftryk, forstod igen. Men at spore et saadant Udyr som den store, sorte Tyr var et Stykke Arbejde, hvortil der krævedes en Riffel.

Han skyndte sig tilbage til Hytten for at sadle en Hest og faa fat i sin Winchester.

»Hunden vil sikkert prøve at vise mig, hvor Tyren er,« forklarede han til Ruth. »Og se blot, hvor Hvalpen er vokset!«

Ricardo løb foran i hurtigt Trav ned langs Bækken, glædestraalende over, at Kimball fulgte med den. Den førte Rytteren til Pletten ti Kilometer borte, hvor Jorden var fast trampet nedenunder et Træ med store, skyggende Grene.

Saa brasede den tappert gennem Skoven til en lille Aabning, hvor der var Læ fra alle Sider. Hist og her var det høje Græs blevet trykket til Jorden. Her havde Tyren haft Soveplads. Men ingen af Sporene var friske. Alting tydede paa, at det mindst var en Maaned, siden Dyret havde været der.

Ricardo fortsatte ned gennem Dalen, og Kimball red efter den. Næsten femogtyve Kilometer nede var der igen en haardttrampet Plet Jord i Læ af en tæt Granbevoksning; her havde der været flere Dyr, vidste Kimball; men igen var Sporene baade gamle og svage.

Kimball vendte Hesten og fløjtede efter Ricardo.

»Kom saa, gamle Dreng, kom saa med mig!«

Men Ricardo vilde ikke lade sig lokke til at følge ham. Og da Manden tilsidst red tilbage langs Sporet, satte den sig ned et Stykke Tid og saa efter ham. Og Kimball, som red langsomt, kunde høre Hundens Hylen genlyde i Dalen.

Flere Gange i Løbet af Vinteren saa Familiens Medlemmer Ricardo. Sommetider nær nok til at snakke til den og se den logre venligt med Halen. Sommetider saa de den blot paa Afstand som en lille Plet mod Sneen. Og een Gang meddelte deres nærmeste Naboer, over fyrre Kilometer borte, at de havde set Hunden.

Da Foraaret kom, var Ricardo baade større og stærkere end en almindelig Collie. Meget kraftig bygget og med en mægtig Brystkasse. Men stadig afslog den den Gæstfrihed, man tilbød den.

»Den kommer til os en skønne Dag, Ruth,« betroede Martin Kimball sin Kone. »Den har Lyst til det nu. Men den har noget, den skal have udrettet først, nemlig at faa Has paa den sorte Tyr. Gamle Gomez sagde til mig den sidste Nat, han var her: »Hvis min Fjende faar dræbt mig, vil Ricardo hævne min Død! Jeg tror, han havde Ret. Ricardo stammer i lige Linje fra første Klasses Hunde. De havde mere Hjerne end en hel Del Mennesker. Og Troskab var der i dem allesammen, Troskab til Døden. Hvis den Tyr nogensinde kommer her i Omegnen igen, skal du se, jeg faar Ret. Før den faar en Chance for at faa Ram paa det store Bæst, kan Ricardos Hundehjerne ikke rumme andet. Men saa snart den Sag er i Orden, tror jeg, at den kommer til os. Du skal bare se.«

August Maaned kom og gik ganske stille over i Septembers pragtfulde *indian summer*. Saa kom der en Rytter med Bud fra Kimballs Nabo. — Den sorte Tyr havde vist sig igen, sagde Rytteren. Den havde sprættet Maven op paa en Hest, der græssede lige uden for Hytten. Der maatte foranstaltes Klapjagt paa det vilde Kvæg. Og i Særdeleshed maatte man se at faa Ram paa den store Tyr.

Den følgende Morgen sluttede Martin Kimball sig saa til sin Nabo, og de red bort sammen. Det var nok et Ridt værd at være med til at faa Ram paa den gamle Gomez's langhornede Drabsmand.

Men en anden Jæger havde allerede set friske Spor efter den sorte Tyr.

Morgentimerne sneglede sig af Sted i Hytten. Beatrice var nu saa stor, at hun havde faaet Haaret ordnet i to lange Fletninger, og hun arbejdede ivrigt med at lave en Drage. Hun gjorde den færdig og tog den saa hen i den fjerneste Ende af Lysningen for at lade den gaa op der.

Ruth sad og bælgede Ærter ved Hytten og saa efter Barnet, men kunde saa ikke modstaa en Lyst til at prøve at lege og gik hen for at hjælpe hende med Dragen.

Tilsidst fik de den op. Den vippede og vaklede. Beatrice løb med den for at faa den til at fange Vinden og stod saa stille og firede paa Snoren, mens Dragen langsomt kravlede til Vejrs.

Ruth var kommet halvvejs tilbage til Hytten igen, da hun pludselig hørte Barnet skrige. Hun vendte sig og saa Barnet komme løbende i fuld Fart hen mod sig. Hun gik lidt forvirret hen imod hende.

»Hvad er der, Bea?« spurgte hun.

En kort, uhyggelig Murren var Svaret — halvt Grynt og halvt Brøl; og ud fra Tykningen kom *den sorte Tyr* farende med Halen staaende som en Pind bag efter sig. Den tøvede et Sekund og satte saa i drønende Galop efter den lille Skikkelse i den blaa Dragt.

Ruth stod et Øjeblik som naglet til Stedet. Saa vaagnede Moderen i hende.

»Hen til Hytten, Bea!!« raabte hun og pegede.

Barnet drejede i Farten og styrtede hen mod Hytten. Ruth rev sit Forklæde af og løb fremefter saa stærkt, hun kunde. Hun kunde da i det mindste opholde Dyret.

Hun raabte efter Bæstet og viftede med Forklædet for at tiltrække dens Opmærksomhed. Den tøvede igen, som om den ikke vidste, om den skulde fare efter Barnet eller det flagrende Forklæde.

»Løb, Bea!!« raabte Ruth til den lille og viftede som en rasende med Forklædet igen.

Saa tog den sorte Tyr sin Beslutning. Den sænkede Hovedet, stak Halen lige i Vejret og for som en Torpedo lige løs paa Kvinden. Ruth ventede bomstille.

Hendes Tanker var stadig hos Barnet. Bare hun kunde fange Tyrens Opmærksomhed længe nok, lige meget, hvad det maatte koste, saa var Beatrice frelst.

Da Tyren var lige ved hende, sprang hun til Side og løb — bort fra Hytten, hen mod Skovtykningen i Udkanten af Lysningen. Under Løbet smed hun Forklædet hen mod Tyren. Den tog ikke det fjerneste Hensyn til det, men trampede lige hen over det i fuld Fart.

Ruth kiggede over Skulderen og saa Beatrice naa Hytten. Det betød Sikkerhed. Resten maatte gaa, som det kunde.

Hun løb videre, men stoppede pludseligt. Hun kunde ikke mere. Saa maatte hun forsøge at springe til Side. Vilde det lykkes? Tyren var nu kun en halv Snes Meter fra hende. Hun smuttede til Side, men Bæstet . . . Bæstet var saa smidigt som en Kat. Den forandrede Retning lige paa Stedet, og et af de lange Horn rev en Flænge i Ruths Kjole. Hun skreg vildt, da Stødet væltede hende om paa Jorden. Endnu et Sekund, og hun — —

Noget loddent fløj hen over hende i et mægtigt Spring. *Ricardo!*

Collien havde sprunget ti Fod gennem Luften, og dens lange Kæber knasede sammen om Tyrens Skulder. Nogle faa Øjeblikke syntes Hunden at hænge fast paa det sorte Uhyre, og de knivskarpe Tænder rev to lange Flænger endnu, inden den lod sig falde.

Det rasende Angreb og Smerten fra de voldsomme Bid var nok til at flytte Tyrens Opmærksomhed fra Ruth til Hunden. Tyren gik over til Angreb.

Men for et Aar siden i et Sammenstød paa en lille aaben Plads inde mellem Granerne havde Hunden lært sin Lektie om de Horn. Hunden benyttede sig af en lille Blottelse og huggede sig fast i Flanken af Tyren, endnu inden Farten gik af den. Tyren brølede af Raseri. Lugten af dens eget Blod gav den Bersærkergang, og den angreb Gang paa Gang. Men de morderiske Horn ramte Gang paa Gang i Luften. Tyren hvirvlede rundt som en Orkan, drejede sig om sig selv som en Top og styrtede sig Gang paa Gang løs paa den lynsnare Modstander, men stædig kom disse huggende Tænder og flaaede Flankerne paa den.

Tyren var saa optaget af Hunden, at den ikke opdagede, at Ruth fik sig rejst op og flygtede i vild Fart. Men Hunden saa det og fordoblede sine rasende Angreb for endelig at fastholde Uhyret.

Kampen havde varet et helt Kvarter, da den store Tyr, blødende af næsten utallige Saar, vendte sig til Flugt.

Men Ricardo var over den, flaaede igen som en rasende i dens blødende Sider og tvang den forpustede Kæmpe til at gøre Holdt og gaa paa igen. Der var ingen Udvej for Tyren. Hver Gang den vendte sig til Flugt, betød det blot, at den blottede sine medtagne Flanker for disse frygtelige Kæber.

Saa blev den staaende med sænket Hoved lige tværs for den lodne, tavse Tingest, der stadig var saa irriterende udenfor Rækkevidde. Hele Eftermiddagen blev den staaende paa Stedet, engang imellem vendte den sig for at forsøge at stikke af, men hver Gang maatte den fare tilbage til sin gamle Forsvarsstilling, naar Hunden med aldrig svigtende Sikkerhed for i Siden paa den.

Tilsidst opgav det store Udyr enhver Tanke om Flugt. Den plantede Fødderne fast i den blodplettede Jord og brølede grumt. Af og til forsøgte den et pludseligt Angreb paa Hunden, der stadigvæk kredsede rundt om den — som en Trusel om Død.

Meget af Tiden laa Ricardo ogsaa fladt hen ad Jorden og pustede ud. Den rejste sig kun op for at undgaa Tyrens Angreb.

Men Angrebene blev stadig mindre voldsomme. Tyren var ude af Stand til at vende sig og springe med sin sædvanlige Hurtighed. Den blev øjensynlig mere og mere udmattet.

Kampen var blevet til Belejring, til en Slags Skyttegravskrig, og begge Parter syntes at være klar over, at Resultatet maatte blive Døden for en af dem. Der var allerede et Par Gribbe, der kredsede oven over dem.

En halv Time før Solnedgang begyndte Ricardo igen at gaa løs paa Tyren. Som en Stormvind for den rundt om Bæstet og lokkede den til mere og mere forpustede Angreb, kun for i sidste Øjeblik at springe til Side og igen og igen begrave Tænderne i Tyrens blødende Sider.

Saa forsøgte den udmattede Tyr et desperat Angreb, Ricardo slap med Nød og næppe udenom Hornene og huggede vildt efter det ene af Tyrens Forben, det samme, som den allerede flere Gange havde koncentreret sine Angreb om.

Tyren gik i Knæ, arbejdede sig besværligt op paa tre Ben og gik i Jorden igen, da Hunden narrede den til at vende sig.

Som et Lyn fløj Hunden i Struben paa Morderen og bort igen, da Tyren slog vildt om sig med Klove og Horn for at komme paa Benene igen. Een Gang til fløj Hunden den i Struben.

Saa ventede den, til Tyrens voldsomme Anstrengelser blev svagere og svagere og tilsidst helt hørte op. Ricardo kiggede op paa de kredsende Gribbe. Nu var der syv eller otte af dem. De kredsede allerede ganske lavt.

Gomez var blevet hævnet. —

Ricardo travede tilbage til Bækken og lod det friske Vand køle sine trætte Muskler. Saa kravlede den op, rystede sig og satte sig ned i Kanten af Lysningen og saa hen mod Hytten.

Mange Gange i den svundne Tid havde den siddet og set paa Døren i Hytten for at faa et Glimt at se af Beatrice. Men før havde dens Sind været optaget af Ting af større Betydning.

Den forstod det sikkert ikke selv, snarere havde den ganske ubevidst ladet sig lede af sine Forfædres Instinkter, Instinkter, der var udviklet gennem Generationer under Vejledning af sagkyndige Folk som Gomez.

Nu kom Beatrice frem, og nu Ruth.

Ricardo rejste sig ved Lyden af sit Navn. Den kiggede over Liget af den sorte Tyr, hvor Gribbene allerede sloges.

Der stod den saa, tøvende og usikker, som en Soldat efter et Felttog, forvirret, halvt overrasket over at finde, at der ikke er mere at slaas for og i Vildrede med, hvad der nu skal gøres.

»Ricardo!« lød det en Gang til.

Den kom igen i Tanker om den lille Pige, der nu kom løbende hen imod Hunden. Saa lagde den Ørerne tilbage, gøede tilfreds og løb logrende hen imod Barnet. — —

Saadan tegner man altsaa en Neger. Og naar du

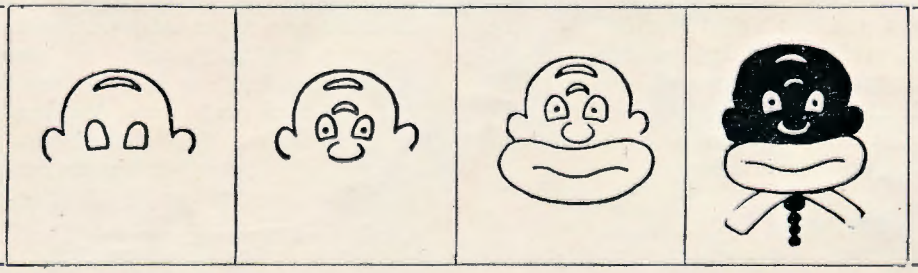

vender Billedet om, ser du Negerens Kone!

Af »Peter Svupstik's Spejderskrøner«:

Da Chefen laa i Vinterlejr

»Gule Ærter og stribet Flæsk« er min Livret; det var det ogsaa for et Par Aar siden, da jeg en kold Vinterdag traf *Peter Svupstik* i en mindre Sidegade til en større Hovedgade i København. I Samtalens Løb røbede han, at ovenstaaende Retter ventede ham i hans ringe Bolig, og mit Ansigt maa aabenbart have antaget Misundelsens gule Farve; han spurgte mig venligt, om jeg havde Interesse af at dele disse Næringsmidler med ham, og da Hykleri altid har forekommet mig at være en tarvelig og unfair Egenskab, sagde jeg straks ja og Tak til. Saaledes gik det til, at jeg en Times Tid senere befandt mig i *Peter Svupstik*'s lille, hyggelige 3-Værelses Lejlighed, mæskende mig med den herlige, tyktflydende, gulbrune Ret. Under Maaltidet herskede der absolut Ro; det er en udmærket Skik, som den brave Vært har indført, og som altid overholdes til Punkt og Prikke. Men da den sidste Ært var spist og Krummerne børstet fra Dugen, følte vi os begge særdeles oplagte til en rigtig god gammeldags Passiar. De store, dybe Bøffellæderstole blev trukket hen foran den blussende Kaminild, og snart sad vi fordybet i Samtale om Spejderbevægelsens Barndom, hvorfra navnlig *Peter Svupstik* hentede mange mærkelige og usandsynlige Minder frem. Og efterhaanden som Tobaksskyerne blev tættere, blev Oplevelserne mere og mere ejendommelige. Vi mindedes atter den mærkelige Nat, da »*Bøflerne*« — *Peter Svupstik*'s Patrulje — havde slaaet Lejr paa en bundfrossen Sø, naturligvis uden at have Kendskab til denne Fejltagelse, og hvorledes de i Løbet af Natten paa Grund af deres Legemsvarme havde bortsmeltet Isen under sig og næste Morgen fandt sig selv liggende paa Bunden af Søen, medens Teltet svævede 5—6 Meter oppe paa Isens Overflade. Og dog var denne mærkelige Begivenhed næppe mere dramatisk end den Tildragelse, der fandt Sted samme Vinter, da Chefen laa alene i Vinterlejr. Om denne Weekend-Lejr fortalte vor brave Ven følgende interessante Historie:

— — —

Min Tropfører havde længe fablet om at lægge sig ud i Telt og Ensomhed. Temperaturen maatte ikke overstige ÷ 5 Grader og Snelaget ikke være mindre end een Alen. Udrustningen skulde være den mindst mulige og Teltet det lettest mulige. Kort sagt: det skulde være en rigtig Vinterlejr for en rigtig Tropfører.

Den næstsidste Lørdag i December Maaned syntes at begunstige de forskellige Betingelser, og under almindelig Beundring fra yngre Kammerater spændte den energiske Fører Teltet paa Ryggen og travede alene ud i det store, hvide Øde, der strakte sig Nord for Hovedstaden.

Nu var det en nem Sag at anbringe nogle stærke Tove under den kæmpemæssige Græstørv — hvorefter vi transporterede den sovende Eneboer ind til Byen.

Dog ikke ganske alene!

»*Bøflerne*« — der altid var rede, naar det gjaldt en særlig Anledning — skyggede Chefen, og da han ved Aftenstid rejste sit Telt i Udkanten af en lille Birkelund, befandt Patruljen sig i hans umiddelbare Nærhed, ivrigt diskuterende en lumsk Plan, som Patruljens Benjamin: Rekrut Olsen, havde udpønset.

Mørket havde forlængst sænket sig over den lille Lejrplads, hvor Chefen residerede i majestætisk Ensomhed. Han sad som en Sfinx og stirrede ind i Gløderne, medens den isnende Nattevind suste i de bladløse Trækroner. Nu og da skuttede han sig, og da et fjernt Taarnur med sine dystre Slag forkyndte, at Klokken var 10, rejste han sig, kastede en Skovlfuld Sne paa Baalet og forsvandt ind i den lille, luftige Bolig.

Disse Kendsgerninger blev forelagt mig af mine to Spioner, Helge og Splint, der paa ganske nært Hold havde iagttaget den tapre Mand. Vore Planer blev endnu engang gennemdrøftet, og efter at have indtaget et beskedent Maaltid, bestaaende af koghed The og ristet Brød, samlede vi vore Redskaber sammen og listede os tavse af Sted i den angivne Retning.

Allerede paa nogen Afstand kunde vi høre en regelmæssig og kraftig Snorken, der overbeviste os om, at vort Offer sov trygt og fast. Et Øjeblik efter stod vi bag Teltet, og med hviskende Stemme uddelte jeg mine Ordrer til de fem Medsammensvorne. Og saa begyndte det vanskelige Arbejde. Nu er det jo en kendt Sag, som mange Drenge kan bevidne, at Udskæring og Optagning af store Græstørv kan have sine Vanskeligheder; og naar en Græstørv skal maale 2½ Meter paa

den ene Led og 2 paa den anden, bliver Vanskelighederne ikke just mindre. Men »*Bøflerne*« gik grundigt til Værks: Efter først at have gravet en meget dyb Rende rundt om Teltet i ½ Meters Afstand, gik de i Gang med at underminere Grunden, og virkelig — en lille Times Tid efter mødtes de fire Spadehold nøjagtig under Midten af Teltet. Herefter var det en let Sag at anbringe nogle stærke Tove under den kæmpemæssige Græstørv. Endnu var dog den værste Del tilbage: at transportere den sovende Eneboer de ca. 3½ Kilometer til den nærmeste Landsby. Der var seks Spejdere, der kom til at slide den Nat, og medens Sveden haglede af os og frøs til Is i næste Sekund, arbejdede vi os langsomt og under uhyre Forsigtighed til den omtalte By, hvor vi anbragte den mægtige »Græstørv« foran det lille Springvand paa Byens Torv.

Og Chefen sov stadig.

Mærkelige, rallende Lyde genlød i den stille Vinternat, medens vi skred til anden Akt af Dramaet. Denne Del var nærmest behagelig Tidsfordriv i Sammenligning med de Anstrengelser, som vi nylig havde budt os, og bestod iøvrigt i at slæbe alle Byens Juletræer sammen foran og omkring Teltet. Vi forudsaa naturligvis visse Vanskeligheder med Juletræssælgerne den næste Morgen, men haabede at finde Tilgivelse, naar Spøgen i hele dens Udstrækning blev dem bekendt.

Da Klokken var 4, skaffede vi os med gode Ord og Betaling Adgang til en Bagerbutik paa Torvet, og her anbragte vi vore trætte Legemer i en Række Stole, med Udsigt til Granplantagen og dens Beboer. Vi fortærede et halvt Hundrede Stykker Wienerbrød, og Bagermesteren, som vi havde sat ind i Sagen, gned sig i Hænderne og lovede os at betale Gildet, saafremt Resultatet af vort Forehavende blev den ventede Succes.

Det blev det!

Efterhaanden som Morgenstunden skred frem, og Folk begyndte at indfinde sig paa Gaden, steg Spændingen i den varme Bagerbutik, og da Kirkeklokken ringede 7, var der fyldt med nysgerrige Mennesker foran det mærkelige Syn. Der lød en forbavset Summen fra den store Forsamling, og pludselig gik der som et Udraab igennem Masserne. Ud af Teltet sprang med lette og adrætte Skridt den morgenduelige Teltbeboer, iført Pyjamas og Nathue, traadte ud i Luften foran den høje »Græstørv« og endte med et frygteligt Vræl i de tætte Juletræer foran Teltet. At fortælle, at Chefen blev vildt forfærdet eller uhyre forbløffet, vilde i Sandhed være at misbruge disse svage Udtryksformer. Og at beskrive Mængdens Jubel og Latter, da »Historien« gik op for dem, vilde være komplet umuligt. Men den brave Bagermester betalte de 50 Stykker Wienerbrød og gav os i Tilgift en Kasse Flødeboller, og Juletræshandlerne faldt os om Halsen og lo, saa Taarerne trillede dem ned i Skægget.

— ud af Teltet sprang den morgenduelige Teltbeboer iført Pyjamas og Nathue — han befandt sig foran Springvandet midt paa Byens Torv.

* *
*

Peter Svupstik tav. Minderne overvældede ham, og en klukkende Latter rystede hans digre Korpus. Jeg rejste mig og gik hen til Vinduet; udenfor faldt der en tæt Sne. Nedenfor stod der en Juletræssælger og gned sine forfrosne Hænder. »Nu er det snart Jul,« sagde *Peter Svupstik* og rejste sig, »skal vi drikke os et Glas Jule-Punch og ønske hinanden *Glædelig Jul!*«

Og det gjorde vi saa.

»*Strix Bubo*«.

MIN ny sKRIvema&sKine

En ?skriv—MaskiNe Har§ jeg —!%
den eR miN størSTE SKat —//
naar JEG sgal SkriWe, tar jaj
BLOT den & ta7ger fat!!%/?

Den hjælper imit ARBEjd — ?? —
det Gaar//wz med VÆLDIg fart;;;;
DeN er 59én stOr FOrbedd!ring
og SkriWWer Me§§GET klaRt. —

Hvis Igge JEG //!6Kan f!nde
de rette téGn —!—nuvel!!!
Saa slAAr jeg t!l i BLINDE
og Håber PÅ %?mit H&§ELD!

SAA gåår Det/% Hele som a'
v/ed TRYLLEri, min Wen —!!?%/)(&§
SÅÅ!?? - HVOR ER nu deT 897 KoMMa????%
naj — GIV m/g Blækbkk & PEN — !!! —%

Sigurd Togeby.

Ulveungernes Møde med Shere Khan.

FRITIDEN ER NETOP ØJEBLIKKET TIL AT TAGE SIG NOGET NYTTIGT FOR!

Tyrkisk Knob

paa en ny og meget nem Maade

Alle tyrkiske Knob er meget smukke og saare dekorative. De bruges mest til Tørklæderinge, paa Fangsnore o. s. v., altsaa som Pyntearbejder. Men de har dog ogsaa Betydning som særlig solide Taklinger og Besnøringer, der har den Fordel, at de holder, selvom de slides over et Par Steder. Du har sikkert ved en eller anden Lejlighed repareret et revnet Cykledæk ved at vikle Sejlgarn om — og maaske ogsaa erfaret, at Slangen i saa Fald har en vis Tilbøjelighed til at ville kravle ud gennem Vindingerne. Lægger du i Stedet et bredt, tyrkisk Knob om som Reparationsgamache, kan du være temmelig sikker paa, at det holder, til Snoren er slidt op.

Tyrkiske Knob anses af alle gamle Spejdere for at være noget af det allervanskeligste at lære andre. Og især er det vanskeligt at gøre Forsøg paa at forklare Fremgangsmaaden ved Hjælp af Ord og Tegninger.

Men nu har jeg opdaget en vældig smart Maade at lave Knobet paa. Jeg fandt den i det franske Spejderblad »L'Eclaireur«, og skønt jeg ikke forstod et Ord af Teksten (jeg har forlængst glemt det Franske, jeg lærte i Skolen!), saa var Illustrationerne saa gode, at de fortalte mig hele Historien.

Og her har du den:

Slaa en Bugt om de tre Fingre paa din venstre Haand, mens du holder fast paa Tampen med Tommelfingeren (Fig. 1). Før Langtovet tværs over Tampen og tilbage paa dets Plads ved Lillefingeren som vist paa Fig. 2. Før Linen over A og under B (Fig. 3), og vend saa Bagsiden af Haanden frem, og du har Fig. 4. Træk X henover Y (og Y hen under X) og før Linen igennem som vist paa Fig. 5. Før Linen videre og ind under Y som vist paa Fig. 6. Drej saa igen Indersiden af Haanden fremefter, og den vil se ud som vist paa Fig. 7. Før saa Linen op under B (pas paa — se Fig. 8), og Knobet er egentlig færdigt. Men du kan gøre det bredere — og mere pynteligt — ved at lade Linen følge sin Nabo A omhyggelig rundt i det mindste een Gang til. Det er slet ikke svært. Og saa kan du roligt lade det slippe af Fingrene, det skal nok hænge sammen af sig selv!

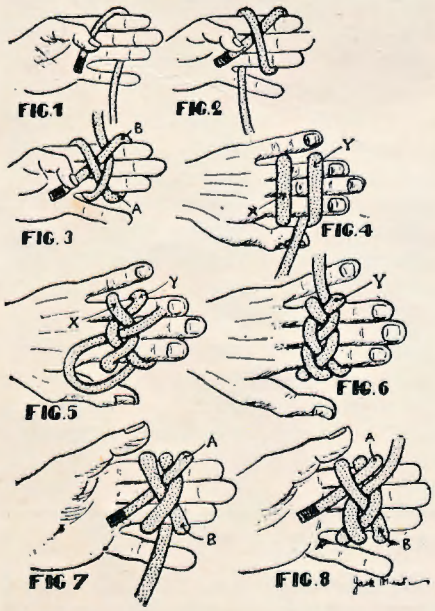

En Leg:

Rottefælden

Den kan bruges saavel indendørs som i Lejren, og der kan deltage en eller to Patruljer.

Det eneste nødvendige Materiale er: Et Reb, en Bold og noget til at lægge Bolden paa (det kan være en Lysestage, en Vase, en Krukke med Bunden i Vejret el. lign.).

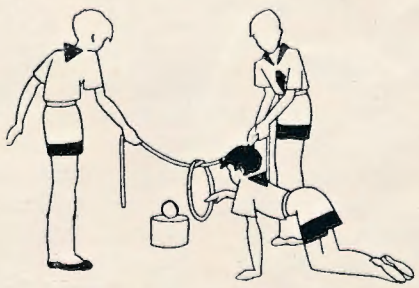

Lav en stor Løkke midt paa Rebet (som vist paa Tegningen). To Spejdere fra den ene Patrulje holder Rebet, saa Løkken befinder sig lige foran Bolden, som ligger paa sit Underlag. Efter Tur skal den anden Patruljes Spejdere nu forsøge at snuppe Bolden *gennem* Løkken, uden at de to, der holder Rebet, kan faa Tid til at stramme Løkken og fange Haanden. Naar det lykkes for en Mand at faa Bolden heldigt ud gennem Løkken, tæller det et Point til Patruljen. Men hvis Haanden fanges af Løkken, udgaar man af Legen. Og dette er ogsaa Tilfældet, selvom man undgaar at blive fanget, naar blot Haanden har *rørt* ved Bolden, uden at det er lykkedes at faa den med tilbage gennem Løkken.

Tændstik-mændenes parade

Maaske fører du ikke dagbog? Du *burde* nu gøre det, for det er en baade fornøjelig og god skik, og om ti aar vil du ikke skille dig af med saadan en dagbog for dens vægt i sølv — for ikke at tale om, hvad *dine børn* om tredive aar vil sige til at faa lov til at fordybe sig i deres fars gamle dagbog fra »dengang han var spejder«.

Din dagbog vinder i høj grad i værdi ved at blive forsynet med smaa tegninger og skitser, der illustrerer begivenhederne paa ture og møder. Men du kan ikke tegne, siger du? Jo, de smaa »tændstikmænd« her kan du tegne, hvis bare du gider! Selv en lille baby, der ikke har haft en blyant i haanden ret mange gange, kan lave dem. Altsaa:

Her har du dem i forskellige stillinger, staaende og gaaende med og uden stav.

Her sidder de paa hug og paa halen, forfra og bagfra. Meget nemt, ikke sandt?

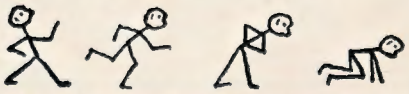

Her gaar de kapgang, løber, gør gymnastik og kravler. De vil være glimrende ude i kanten af dagbogen.

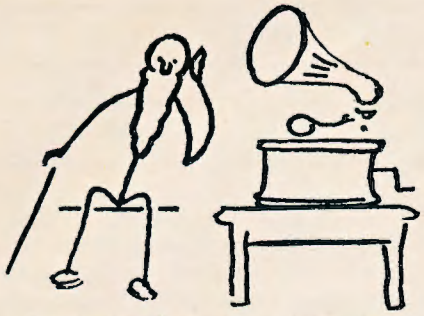

Læg mærke til den gamle olding, der sidder og lytter betaget til grammofonen. Prøv om du kan tegne ham ogsaa i *andre* situationer!

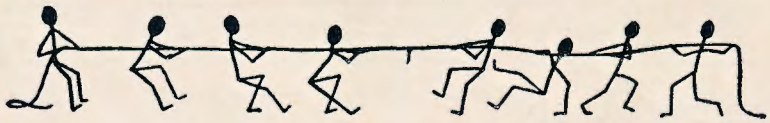

Og tovtrækningen her — er den ikke livagtig?

Og tilsidst en hel historie — en »historie uden ord« kan vi kalde det — for du kan nok selv se, hvad der er sket, og gætte dig til slutningen paa dramaet.

Lidt Pusleri i Juleferien.

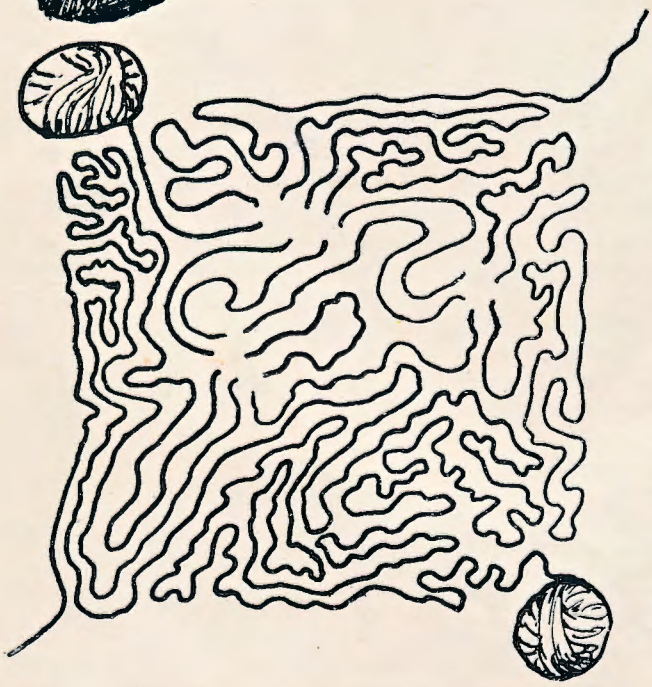

Med en Blyant følger du Traaden fra et af Garnnøglerne helt ud til den løse Ende i et af Hjørnerne. Hvergang du kommer til et Sted, hvor Garnet er bristet, maa du selv knytte Forbindelsen, men *pas paa at gøre det rigtigt!* Bagefter bærer du dig ad paa samme Maade med det andet Garnnøgle. De Forbindelseslinier, du selv laver, maa aldrig krydse hinanden. Naar der ikke er flere løse Ender inde i Midten, er Opgaven klaret. Der er forøvrigt mere end een Løsning. God Jagt!

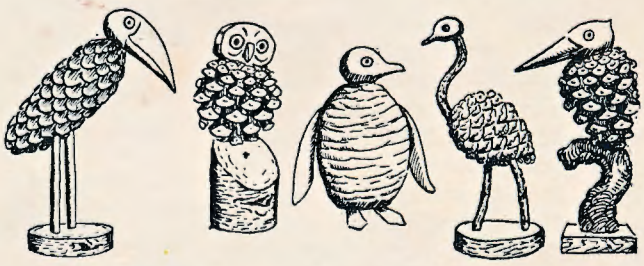

Hvad mener du om at lave saadan nogle Fugle af Grankogler? – Var det ikke et Forsøg værd?

En skarp Spejderkniv har du jo i Forvejen. En lille Sav, noget Fiskelim, nogle Kogler fra Gran- og Fyrretræer, nogle Grene og Kviste samt noget blødt Træ er alt, hvad du ellers behøver. Naturligvis er du nødt til at skaffe disse Ting, men faa et Par Kammerater med dig, og I kan faa en pragtfuld Tur ud af det, naar I drager paa Togt efter Materialet. Hvis du kan finde et Sted i Skoven, hvor Skovarbejderne er i Færd med at rydde Skov og fælde Træer og lave Favnebunker, er den fin. Her kan du altid finde en Mængde overflødige Træstumper og Kviste, som netop egner sig fortrinligt. Birk er næsten det bedste, det er let at arbejde med, og Barken er meget smuk og nyttig ogsaa til andre Ting.

Hovederne (skaaret ud i Træ) sættes fast med Lim. Smaa Søm med Messinghoveder gør det ud for Øjne. En lille Prik Maling i Øjet og en Streg langs Næbbet forhøjer i høj Grad Virkningen. Men med Hensyn til Malingen har din Fantasi frit Spil, og her skal dine Evner rigtigt vise sig. Marabustorken, Uglen, Pingvinen, Strudsen og Isfuglen — du ved jo, hvordan de ser ud, og det gør forresten ikke noget, om du gør dem en lille Smule livligere endnu, end de er i Virkeligheden. Men forøvrigt er Illustrationen herover saa tydelig, at videre Instruktion skulde være overflødig.

Hvis en hel Patrulje eller Trop slaar sig sammen om Arbejdet, kan I lave Hundreder af disse morsomme Fugle og sælge dem ved jeres næste Bazar eller Spejderfest. Jeg ved, de vil gaa som varmt Hvedebrød — og give jer en net lille Skilling i Kassen.

DER FINDES IKKE NOGEN FARLIGERE STILLING FOR KARAKTEREN END AT LIGGE PAA RYGGEN PAA EN SOFA.

Udgivet af K F U M= Spejderne

4. Oplag. Trykt i 12000 Ekspl.

Den bedste Spejderbog

Spejderliv

Den bedste Julegave

Kroner: 2.25 hft.

VINTERSPORT

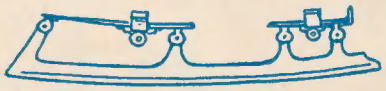

Ski – Skøjter – Kælke – Skibluser
Anorakker – Sweaters – Lumber-Jackets

LEJR-SPORT

Dunsoveposer – Meiser – Vandresække
Slirknive – Lommelygter – Kompas

Carl Lønberg

Telefoner: Central 9115 – 14653
Gothersgade 115, K F U M.

Brug **NEFA** Elementer og Lygter

En gratis Rejse med Flyvemaskine til London eller Paris

Du ved, at der med hvert Hellesens Tørelement følger et Flyvermærke med Kupon. Disse Kuponer giver Adgang til en Konkurrence for Drenge og Piger, som ikke er fyldt 18 Aar. Der uddeles hver Maaned 110 Præmier, og Hovedpræmien, som uddeles, naar Konkurrencen er sluttet, er en Flyvetur til London eller Paris med Ophold i ca. 4 Dage og med en voksen Ledsager, som Vinderen selv udpeger.

Hæng i med at samle Kuponer. — Bed dine Venner og Bekendte om at forlange HELLESENS naar de skal bruge et Element til Cyklelygten eller Lommelygten eller til Radioen, men forlang udtrykkelig Billedet.
Læs paa Bagsiden af Billedet nærmere om Konkurrencen. Begynd i Dag! Maaske bliver det dig, der denne Gang faar den store Oplevelse, som en Flyvetur til London er.

HELLESENS Flyve-Konkurrence

Præmie= Konkurrence

Det morsomme **Danmarkskort,** som findes paa Bagsiden af »Spejder Jul«, er en Præmiekonkurrence.
Skriv de forskellige Artikler op og notér Bynavnene ud for hver, hvorefter Løsningen indsendes inden 1. Jan. til **Løngangstræde 16.**

1. Præmie: 1 Par Tyrolersko
2. » 25 grønne Spejderaar i Vælskb.
3. » 25 grønne Spejderaar, heftet.

SPEJDERNES DEPOT

PERSSONS CLICHÉ-ANSTALT

Forlang
den stærkt lysende
F & M Cyklelygte
hos Deres Cyklehandler

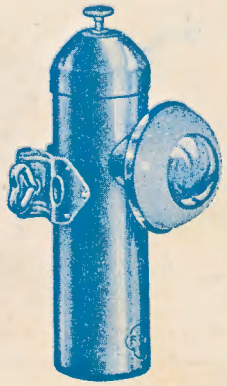

Pris komplet Kr. 3,75

Præmiekonkurrence

Se om Betingelserne paa foregaaende Side.

Hele Danmark

køber Julegaver hos os

• Sweaters
• Hatte
• Vandresokker
• Baseball
• Bluser
• Benklæder
• Feltflasker
• Nefalygter
• Ambulance
• Vandrestøvler
• Tyrolersko
• Lejrskjorter
• Spisegrejer
• Bronceting
• Nøglekæder
• Haandbolde
Hovedpuder
• Manchetskjorter
• Standere
• Olskindsfrakker
• Lygter
• Skind
• Signalflag
• Ankelsokker
• Vimpler
• Redningsreb
• Overtræk
• Vandfade
• Økser
• Halstørklæder
• Gummistøvler
• Kælke
• Telte
• Vædskekompas
• Handsker
• Sidetasker
• Aluminiumskasseroller
• Regnfrakker
• Telemarksko
• Mocasinskind
• Lommebøger
• Skovmandsknive
• Badminton
• Oversejl
• Sportsartikler
• Bæltepunge
• Haandledsbeskyttere
• Gaa-Sko
• Junka-Apparater
• Vandresko
• Vandrestokke
• Bordtennis
• Boksehandsker
• Fotoalbum
• Bøger
• Madkasser
• Ordbøger
• Emblemer
• Vindtøjsbluser
• Korttasker
• Nivea
• Musikinstrumenter
• Negativalbum
• Spader
• Vandspande
• Kompas
• Raggsokker
• Cykeltasker
• Omrulninger
• Rullefilm
• Gavekort
• Tennis
• Anorakker
• Haversacks
• Rejseruller
• Hjemmesko
• Fodbolde
• Spejdersko
• Alpehuer
• Gummistempler
• Soveposer
• Rævehaler
• Motorhandsker
• Gymnastikdragter
• Gymnastiksko
• Haandvægte
• Horn
• Huer
• Buer
• Fotografiapparater
• Haandlygter
• Ketchere
• Rejseruller
• Gavekort
• danok-Meiser
• Rygsække
• Ski
• Krus
• Skøjter
• Kogegrejer
• Haglposer
• Fløjter
• Raggluffer
• Kortmaalere
• Primus
• Lagenposer
• Vandrejakker
• Nødhjælp
• Meiser
• Nøglepunge
• Vandreskjorter

UDENDORS UDSTYR

K.F.U.M. SPEJDERNES DEPOT A/S

KØBENHAVN K.

Løngangstræde 16 — Vandkunsten

Telefon: Central 7616 - 7617 — Postgiro: Nr. 27216

DUPLEX-TRYKKERIET (VED J. SICK)